JURNALUL S.F.

Nr. 87

Anul III
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini ■ 150 lei

NICU GECSE
ADRIAN BĂNUȚĂ
WILLIAM LEE
POMPILIAN
TOFILESCU
ALFRED BESTER
DON SIMON
ANDREI VALACHI
IONUȚ BĂNUȚĂ
MARTIN BARTALIS
DAN NINOIU

PARTICIPÎND LA CONCURSUL ORGANIZAT DE JURNALUL SF
PUTEȚI PRIMI GRATUIT TOATE CĂRȚILE SF CARE APARI

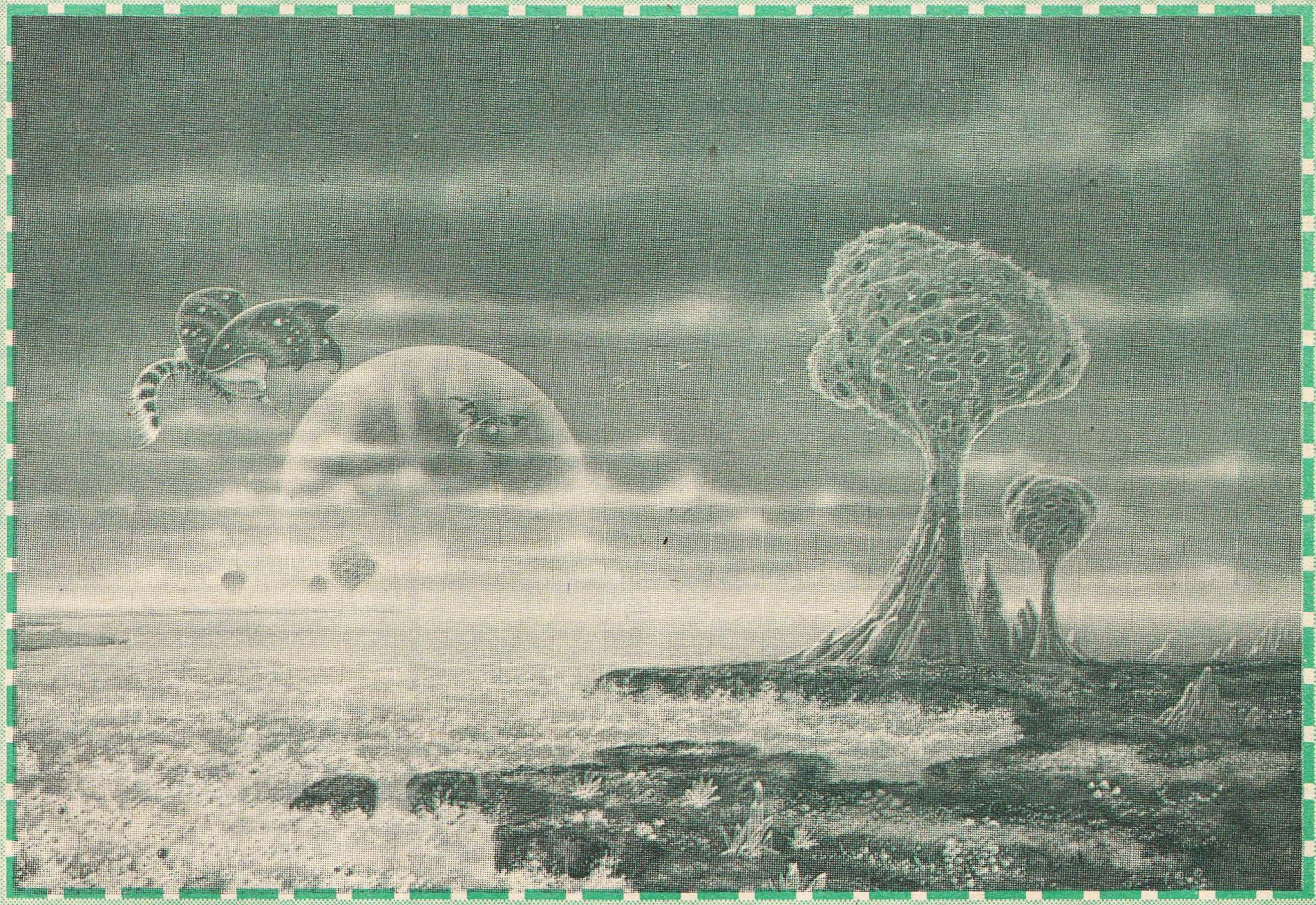

Scrisoare deschisă

Stimată Redacție

Permiteți-mi, mai întîi, să mă prezint: mă numesc Mioara Negulescu și sunt profesoară de engleză la o școală bucureșteană.

Deși am citit mai multe numere ale revistei dv., este pentru prima dată că vă deranjez cu o scrisoare. Desigur, observațiile pe care vi le voi face s-ar putea să nu-și găsească răspuns în paginile revistei, dar sper că veți ține măcar seama de ele pe viitor (nu-mi pot imagina că o observație, indiferent de natura ei, poate jigni dacă este bine intenționată).

Mă voi referi exclusiv la articolul „Vivisecții literare" semnat de dl. Matei Donea – articol apărut în numărul 85 al revistei.

Chiar dacă dl. Donea nu stăpînește perfect limba română și chiar dacă nu este un exeget al genului, consider că misiunea redactorilor revistei era fie de a respinge articolul, fie de a-l rescrie și corecta. Așa însă, el a fost publicat ca o colecție de inexactități și exprimări improprii limbii române.

După ce dl. Donea ne avertizează încă din primul paragraf că ne va prezenta cărțile care „merită să ocupe spațiul tipografic", continuă în paragraful trei afirmînd că „Terminator I" ar „merita să fie citită, dacă nu pentru altceva **măcar pentru a nu vă plictisi**" (sublinierea îmi aparține – M.N.), pentru ca să devină de-a dreptul de neînțeles în paragraful cinci unde spune despre „Star Trek" că „Nu sunt deloc convins că ar trebui să-l cumpărați".

(Păi, era vorba parcă de „aparițiile.. care merită să ocupe spațiul tipografic", nu?). Bineînțeles, nefericitul autor, după ce s-a contrazis copios prin cele două exemple oferite anterior, revine nonșalant la afirmația inițială, declarînd plin de emfază în paragraful final:

„dacă nu cumpărați acum aceste cărți, vă garantez, mîine veți regreta". (Deci, ce să fac cu „Star Trek"? Îl cumpăr sau nu?)

Cum considerați apoi formularea (referitoare la Gibson): „adept și părinte al genului cyberpunk"? Păi, dacă e „părinte", ce rost mai are „adeptul"? Iar dacă mai întîi a fost „adept", cum de a ajuns „părinte"? Să mă ierte dl. Donea, dar nu-i nici o rușine să consulți DEX-ul, indiferent de vîrstă.

Ultima remarcă referitoare la improprietățile de exprimare atinge de-a dreptul ilarul. Referindu-se la „La marginea Fundației", domnia sa ne spune că merită să cumpărăm romanul „chiar dacă are un preț exorbitant... și este tradus de Gabriel Stoian". Probabil că dînsul știe mai bine; aș fi fost gata să dau 3400 lei, dar cînd am aflat că e tradus de Gabriel Stoian n-am mai făcut-o.

Din păcate, genul acesta de exprimări stupide și contradictorii nu ar trebui să-și găsească locul în revista dv. și o vină importantă o au și redactorii, probabil superficiali.

Continui apoi cu trei scurte observații legate de totala lipsă de informare a aceluiași domn Donea.

1) „Jurassic Park" a fost scris cu ani buni înaintea apariției filmului cu același nume. (Nu este un „roman care are ca subiect un film de succes", cum se afirmă în paragraful 3).

2) Un roman care ia atît Hugo cît și Nebula nu poate să le ia pe ambele în același an, datorită sistemelor de votare diferite (v. almanahurile Anticipația). „Neuromantul" a luat Hugo în 1985 și Nebula în 1984 (cf. aceleiași surse).

3) Apariția de la editura **Cristian Plus** nu este primul volum al seriei „Star Trek – Jurnalul", ci **al doilea**. Primul apăruse deja la editura Teora.

Îmi pare rău, dar asemenea erori de informare ar fi trebuit sesizate (tot) de redactorii dv. Mi se pare cam mult ca la cinci cărți recomandate să strecori trei greșeli majore.

Sperînd că veți înțelege bunele mele intenții, vă doresc mult succes.

Mioara Negulescu

Răspuns -

Sărut-mîna doamnă! Bine ați venit!

Să sprijinim fandomul?

Dar ce, se clatină?

Așadar, vine Rom Con-ul. Iar nu avem criterii de premiere și parcă (pre)văd că propunerile românești pentru Glasgow se vor definitiva pe sub Mînecă. Adică la Canal. (Canalul Mînecii, nebunaticilor, ce credeați?!?).

Mi-am permis cîteva note pe marginea celor publicate deja în Jurnalul SF, acest caft al ideilor s-ar putea dovedi un brainstorming util. Deci:

1. Premiul pentru debut. De concretizat „debut", că la noi „tinerii" scriitori au adesea peste 35 de ani biologici și n-au volum (decît la potențiometru), existînd falsa opinie că debut=volum.

2. De ce show TV și show audio? N-ar fi suficient spectacol /show SF? E drept că BBC, TVE, CNN sau Deutche Welle nu-și răsfață periodic SF-anii cu utile emisiuni, care la noi caracterizează deja o extraordinară stare de normalitate. Numai că premierea normalității frizează ridicolul. Unde este noul – filmul, spectacolul sau animația SF?(Aici o propunere concretă ar fi spectacolul trupei DANS STRING, prezentat la euROcon.) Nici n-o să le avem dacă nu le cerem, dacă nu le vrem. N-ar fi tocmai rău, cred eu , ca timp de trei ani consecutiv să nu poată fi premiat același realizator la această secțiune.

3. Durere. Cine votează?

Să ne imaginăm un cenaclu format din membrii redacției Jurnalului SF. Care dintre ei ar fi de presupus să voteze propunerile pentru premii? Personal, nu-mi permit să optez (în ciuda unor preferințe strict subiective) și nici să bănuiesc pe vreunul dintre ei de incapacitatea de a discerne corect. Deci, trei dintre ei (respectînd proporția, nu?), oricare! Intervine însă eternul „de gustibus..." că nu au toți aceleași preferințe... Apoi,de ce liderul cenaclului din Țîncăbeștii de Deal care a citit doar textele Mădălinei Manole să-și poată exprima opțiunea și Mihai Dan Pavelescu, de exemplu, nu?

Dar la scriitorul, criticul sau plasticianul imparțial(i) și neîncartiruit(i), v-ați gîndit? Oare la fanul nou-venit, bucuros că orașul său găzduiește Rom Con-ul și doritor să ne spună că ne iubește (sau nu), ne cumpără (sau nu) publicațiile și care ne citește, n-ar fi cazul să ne gîndim? Pe lîngă „dezbateri" partizane, scîșnete, creiere încinse și cuirase inutile, n-ar trebui să-i oferim, în primul rînd, dreptul de a-și exprima părerile?. Cum îl atragem, cum îi dovedim că SF-ul ne face mai buni?

Pe urmă membrii ProConSF, ACFSF, ARSFan, nu au drept de vot? Că doar RomCon înseamnă convenție națională și nu FNTSF-istă. E firesc ca organizatorul să invite și să deconteze din cheltuielile propriilor membrii, dar, eufemistic scriind, este lipsit de diplomație să interzică exprimarea altor opinii.

Vedeți cum ne încurcă organizarea în blocuri militante? Dacă fiecare fan și-ar alege convențiile la care să poată participa plătindu-și singur cheltuielile (cam așa e p-afară) sau, măcar, dacă publicațiile, autorii și plasticienii n-ar fi privite/priviți după aparențe și apartenențe zonale, a r fi mai simplu – un om, un vot!

În final cred că ar trebui să voteze toți participanții, selecția nominalizărilor urmînd să aparțină unui juriu ceva mai extins. Oricum, trebuie să cîntărim atent propunerile pentru „europene".

4. Valoarea premiilor a cam lăsat de dorit în ultimii ani,(zerooo lei în '93 !) neatingînd nici măcar cifra corespunzătoare unui salariu mediu. Care salariu... Bune și diplomele, dar ar trebui să ne dezvățăm de ideea convențiilor ca excursii pentru activiști, iar fondurile existente ar trebui să susțină mai realist valorile, pe care încă n-am învățat să le prețuim cum se cuvine. Cu nivelul actual al premiilor un plastician nu-și acoperă măcar cheltuielile pe materiale, iar un scriitor de-abia scoate banii necesari dactilografierii textului. Dacă își bate singur textul la mașina de scris, practic este plătit doar pentru dactilografiere. Și să nu premiem morțis toate secțiunile. Fandomul nu se hrănește cu minciuni.

5. Premiile transmisibile au dezavantajul că premiantul rămîne doar cu diploma și cu amintiri. Pe lîngă trofeul transmisibil ar fi necesară o copie mignonă care să rămînă fiecărui cîștigător. Hm, chiar ați vrea ca eu să pregătesc premiul „Dan Merișca"?

6. Aș fi vrut să stabilim ca gazdă a RomCon-ului 1994 – Tiraspolul. Am fi năvălit dincolo de hartă cu cartea, cu cortul, cu carnețelul, cu cîrnățelul și... la anul, pe vremea asta, s-ar fi rugat japonezii de noi să le dăm înapoi insulele Kurile. Poate, data viitoare...

7. Cred că în fandomul românesc am îngropat securea războiului, dar, scindați în tabere, ne batem cu lopețile și cazmalele rămase. Colaborarea și cooperarea sună a lozinci frumoase. Excepțiile confirmă regula. Poate că SF-ul s-ar putea descurca și fără a fi susținut de un fandom puternic, dar Unificarea sau mumificarea pașnică a direcțiilor aparent divergente nu reprezintă soluția de revigorare a fandomului. Chiar dacă fandomul e muribund, fanii SF-ului sunt formidabili. Oare îi meritām ?!?

8. Acest punct este cunoscut ca fiind cel de la Timișoara !!!

ing. Nicu GECSE
(încă, vicepreședinte ARSFan)

JURNALUL ® S.F.

PREMIUL CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de : INTACT

COLECTIVUL DE REDACȚIE :
Adrian BANUȚĂ (Redactor șef)

Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUȘU, Sebastian CORN, Nicu GECSE, Mihail GRĂMESCU, Cătălin IONESCU, Cristian IONESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION, Dan MERIȘCA (REDACTORI)
Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ (FOTOREPORTERI)

ADRESA REDACȚIEI:
Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, București.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

SCHIMBAREA CARE NU SCHIMBĂ MAI NIMIC

Esenţa revoluţiilor - culturale sau sociale - este ruperea tiparelor învechite, a graniţelor, a îngrădirilor de orice fel. O astfel de revoluţie ar fi trebuit să fie *revoluţia din decembrie '89*. Şi în mod sigur un sociolog ar putea să ne spună cîte din vechile structuri au căzut, cîte s-au modificat şi cîte au rămas neschimbate.

Implicaţiile revoluţiei, sau ce-o fi fost ea, asupra fandomului au fost în primul rînd de natură economică; dispărînd UTC-ul, dispărea sursa care dădea bani pentru mai toate acţiunile sf, şi fanii, creatorii, ba chiar *clasicii în viaţă* - se vedeau nevoiţi a veni pe propriile lor buzunare la întîlniri, ba mai mult, trebuiau a-şi plăti hotelul şi masa. Ca urmare convenţiile au încetat brusc să mai fie *„întîlnirile vesele sponsorizate de diverse instituţii"*, încheiate cu o masă festivă şi decernări de premii şi au devenit brusc altceva, *un altceva* unde se punea tranşant problema supravieţuirii fandomului - dacă avem nevoie de el, că doar e economie de piaţă - problema publicaţiilor de grup -fanzinele- şi a celor de masă, problema traducerilor meritorii, a invaziei de carte sf şi multe alte lucruri noi şi frumoase care fac deliciul oricărei schimbări ce se respectă.

Apoi treptat, treptat, sf-ul a început brusc să nu mai prezinte nici un interes nici pentru....., nici pentru ....., nici pentru....., *întruncuvînt* sf-ul a încetat să mai fie o afacere, sau mai bine spus erau multe alte lucruri care puteau fi făcute într-o economie de piaţă, ca urmare s-a creat un gol imens în jurul ideii de fandom, de marginile căruia ţineau cîţiva tipi încăpăţînaţi - ***A. Mironov, M.M. Mândrea, G. Ceauşu, Dan şi Lucian Merişca, M. Opriţa, R. Bărbulescu, G. Anania*** etc. Norocul ideii a fost că, deşi inegal repartizaţi pe suprafaţa ţarii, ei au reuşit să dezvolte o efervescenţă creatoare = e^{999}, efervescenţă ce a culminat cu apariţia JSF, revistă săptămînală de cultură science-fiction, cică.

După îndelungi tatonări, cei mai sus amintiţi şi-au spus că în definitiv se putea şi mai rău, *(vă imaginaţi ce ar fi însemnat apariţia JSF la Timişoara)* şi-au început să lucreze în continuare la definitivarea *noii idei de fandom*. Din păcate, ceilalţi cei mulţi care fuseseră ani întregi alături de ei, îşi dăduseră seama că sf-ul nu mai e o afacere *(şi a lucra pe gratis sau din entuziasm într-o asemenea perioadă era o dovadă de nebunie)* aşa că nu prea mai aveau cu cine colabora. Din fericire concomitent în jurul JSF s-au grupat mai mulţi tineri avînd acelaşi ţel. Deşi posibilitatea nu-i încînta, *pe cine ar încînta să colaboreze cu ceva apărut peste noapte*, cei mai sus amintiţi au început -cică- o lungă şi fructuoasă colaborare, spun *cică*, fiindcă pe ici pe colo, prin presa centrală, ba chiar şi prin revistele de profil sînt deseori aduse contraargumente. Dar de colaborat s-a colaborat, ba chiar s-au şi văzut roadele acestei colaborări - realizarea euROconului, a taberelor internaţionale de sf, a Convenţiilor Naţionale etc. Drept este că nu toată lumea a fost mulţumită de modul în care au fost ele organizate, şi căutînd cauza, am văzut una dintre faţadele paradoxului - ***schimbarea n-a prea schimbat nimic, sau a schimbat cel mult nişte oameni*** - care se supraapreciau, sau se subapreciau - cu alţi oameni care abia acum începeau să se definească. Acelaşi atribut - de neinvidiat ce a fost cauza scindării mişcării sf în trecut (*da' ce a fost vreodată mişcarea sf scindată?*) - ORGOLIUL se manifestă plenar şi acum. Şi-a mai adus ceva schimbarea - nişte tipi radicali - care acţionînd potrivit principiului - *cine nu e cu noi, e împotriva noastră* , încearcă să pună ordine în haosul organizatoric.

Şi un ultim argument în favoarea *schimbării care nu schimbă nimic*, SE PARE CĂ NICI ÎN ACEST AN, PREMIILE ROMCONULUI NU VOR AVEA SUPORT MATERIAL!

Abordată spre finalul ultimei şedinţe a FNTSF, spinoasa problemă a premiilor a dat discuţiilor o turnură violentă. Şi din nou s-au văzut faţă în faţă două mentalităţi : una *profund umanistă*, să zicem, *care ar fi asigurat masă şi cazare gratuită pentru toţi participanţii la Romcon* şi cea de-a doua *a radicalilor* - care afirmă, şi pe bună dreptate, că *FNTSF nu este o organizaţie de binefacere, că masă şi cazare gratuită se poate oferi la oricare dintre celelalte manifestări sf, şi că Romconul este în primul rînd* Convenţia Naţională a fanilor şi a cenaclurilor şi cluburilor sf din ţară, iar premiile Romconului nu sînt altceva decît recunoaşterea, la nivel naţional, a muncii desfăşurate în cursul unui an .

Şi fiind *recunoaşterea naţională*, premiile decernate trebuie să fie cele mai mari premii ale anului, dacă nu prin suportul material, măcar prin urmări - gratuitate la toate manifestările sf din anul următor, gratuitate la Euroconul următor etc. Se pot găsi multiple soluţii şi ar fi bine să se găsească, fiindcă rezolvîndu-se problema premiilor Romconului, implicit decernarea lor devenind altceva decît simpla împărţire a unor hîrtii ştampilate, cum a fost din '90 încoace, FNTSF-ul va căpăta în sfîrşit credibilitatea pe care ar trebui să o aibă.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director administrativ :
Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată
Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ

Culegere:
Elena ŞTEFĂNESCU

Corectură:
Livia STROIA

Montaj offset:
Georgiana DUCMAN
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F. este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru ROMPRESFILATELIA. Cititorii din străinătate se pot abona prin ROMPRESS SA PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3123432 Bucureşti - România Piaţa Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

CRONICĂ

Sîmbătă 10 septembrie, între orele 10-17, a avut loc Şedinţa CC (Consiliul de Conducere) al FNTSF.

Au participat reprezentanţi ai cenaclurilor şi cluburilor sf din : Bucureşti, Tîrgu-Mureş, Craiova, Piteşti, Ploieşti, Constanţa, Braşov, Giurgiu, Cernavodă, Slatina, Galaţi, Focşani.

Au lipsit reprezentanţii cenaclurilor din Buzău, Iaşi, Baia Mare, Reşiţa, Bacău, vicepreşedintele cu creaţia - Alina Popov (din motive personale) şi principalul organizator al Romconului din acest an - Şerban Cristian.

Principala problemă discutată a fost atitudinea dl. Sorin Repanovici care a molestat fizic unul dintre partcipanţii la tabăra Atlantykon.

S-a supus la vot păstrarea acestuia în funcţia de preşedinte al FNTSF. Au fost 11 voturi pentru şi 9 împotrivă . S-a trecut la un nou scrutin; dacă este necesară o mustrare scrisă sau nu. Cu 15 pentru şi 5 împotrivă Sorin Repanovici continuă să fie preşedintele FNTSF.

Următorul punct al programului a fost demiterea Alinei Popov din funcţia de vicepreşedinte, pe motivul neîndeplinirii sarcinilor. Cu 15 voturi pentru şi 5 abţineri a fost demisă.

Pentru funcţia de vicepreşedinte au existat doi candidaţi : Monica Nicolau şi Panaite Paraschiv. Cu 11 voturi Monica Nicolau este noul vicepreşedinte al FNTSF, responsabil cu organizarea concursurilor şi cu alegerea membrilor juriilor.

La diverse ar fi trebuit să se discute - Romcon '94, premiile Romconului, problematica presei vorbită şi scrisă, raportul JSF - FNTSF.

Din motive obiective aceste probleme se vor discuta la Romcon '94.

pagină realizată de

Adrian Bănuţă

WILLIAM LEE

Jocuri de copii

– Ce-ai spune dacă, în vara asta, aş conduce un curs de realizare pentru copii? o întrebai pe Marjorie în timp ce prînzeam.

Soţia mea se duse în bucătărie să ia un excelent tort de caise şi cînd se întoarse zise:

– Ar fi un lucru foarte interesant, Donald, dacă mi-ai explica mai întîi ce anume este un curs de realizare. Cine ţi-a dat ideea?

– Adevărul e că nu a fost ideea mea, i-am mărturisit eu. Azi dimineaţă domnul McCormack m-a chemat în biroul său ca să-mi spună că nişte elevi din cursul inferior vor să facă ceva, dar au nevoie de îndrumările unui adult, şi chiar unul dintre ei a pomenit numele meu.

Aici trebuie să mă opresc puţin şi să spun că predau ştiinţe exacte la clasele mediii din Ridgeville şi fizică la cele superioare. Este un privilegiu pentru care mulţi profesori mă vor invidia, desigur, deoarece şcoala noastră e foarte bună şi nivelul de cultură e destul de ridicat.

– Foarte bine, reluă Marjorie. Dar nu mi-ai spus ce anume este acest curs de realizare.

– Urmăreşte să-i deprindă pe elevi cu ceva practic, atît din punct de vedere comercial, cît şi industrial. Copiii vor face un articol simplu, de exemplu săpunuri şi detergenţi şi vor merge din poartă în poartă să-l vîndă. Există grupuri care au depus la bancă ceva economii, fruct al muncii lor, cu care vor putea să-şi plătească mai tîrziu cursurile universitare.

– Cerule, te vei duce şi tu să vinzi produse din poartă în poartă?

– Nu, desigur! Mă voi limita să-i învăţ pe copii cum trebuie să facă.

Marjorie lăsă capul pe spate şi izbucni în rîs. Eu o imitai deoarece ştiam amîndoi cît de inexistent era spiritul meu comercial.

– Foarte bine, îi spusei mai apoi, poţi să rîzi de aspiraţiile mele comerciale. Dar nu te îngrijora prea tare. Domnul McCormack a spus că, dacă va fi nevoie, va vorbi cu domnul Wells de la secţia comercială să ne ajute. Totuşi mai este o problemă de rezolvat. Domnul McCormack va da cincizeci de dolari pentru achiziţionarea materiilor prime care ne vor fi necesare şi a spus că aş putea avansa şi eu cincizeci. Acum trebuie să vedem dacă putem să ne permitem.

Marjorie făcu rapid cîteva calcule mintal.

– Da, spuse apoi, da, dacă e vorba de ceva care ţi-ar face plăcere.

*****

Astfel se făcu că într-o miercuri dimineaţa, după aproximativ trei săptămîni, eram aşezat în capul unei măsuţe rustice la care luaseră loc cinci copii. Ne găseam într-un vechi hambar de grîu care aparţinea tatălui unui băiat, Tommy Miller, şi care devenise cartierul nostru general, atelierul nostru pentru toată vara.

– Ei bine, am început eu, relaxaţi-vă. Nu trebuie să mă consideraţi un profesor; am încetat de a fi aşa ceva de cînd s-au sfîrşit vinerea trecută examenele. Aici sînt doar consilier şi intenţionez să intervin cît mai puţin posibil în treburile voastre. Voi sînteţi cei care trebuie să decideţi ceea ce veţi face şi, dacă e vorba de lucruri inofensive şi legale, al căror cost nu depăşeşte micul capital de care dispunem, vă voi da acordul meu şi vă voi ajuta în limitele posibilităţilor mele. Dar nu uitaţi că aici voi trebuie să decideţi şi să lucraţi!

Domnul McCormack îmi vorbise foarte vag despre copiii care vor lucra cu mine. Cei trei care şedeau în dreapta mea erau promotorii iniţiativei. Doris Engrave era o domnişoară foarte serioasă, de zece ani, care avea toate elementele pentru a deveni o adevărată frumuseţe, dar care, deocamdată, era prea colţuroasă, numai umeri şi coate. Peter Cope junior şi Hilary Matlack erau slabi şi ei, dar destul de înalţi pentru cei zece ani ai lor. La acea primă întîlnire mi s-a părut că semănau între ei, dar nu era adevărat. Aveau trăsăturile foarte diferite, dar, poate datorită faptului că erau buni prieteni, aveau o anumită asemănare în gesturi şi expresii. Pe lîngă asta erau toţi foarte bronzaţi de soare şi de vînt şi deci păreau să aibă ochii mai clari şi dinţii mai albi decît ar fi normal. Cei doi din dreapta mea erau diferiţi. Mary McCready era o fetişcană de doisprezece ani cu păru roşu şi pistrui şi cu un rîs contagios, iar Tommy Miller, cu cîteva luni mai mic, era un băiat normal, deschis, glumeţ şi neastîmpărat, cu flanela ieşită din pantaloni şi părul tăiat rotund.

Copiii schimbară cîteva priviri pentru a decide cine să fie şeful şi la sfîrşit a fost ales Peter Cope.

– Domnule Henderson, un grup ca al nostru are scopul de a fabrica ceva din care să iasă nişte bani.

– Deci scopul vostru e acela de a obţine bani, observai eu.

– Şi de ce nu? făcu Tommy. E ceva rău să vrei să cîştigi?

– Mie mi se pare logic, interveni Hilary. Ne trebuie bani pentru a face ceea ce am proiectat pentru viitor.

– Dar ce anume vreţi să fabricaţi? îi întrebai.

Cursurile de realizare pentru copii produce de obicei specialităţi chimice care nu prezintă nici un fel de pericole în timpul lucrului şi pe care lumea le poate cumpăra fără riscuri, ca de exemplu solvenţi contra ruginii, soluţii pentru scos petele, săpun pentru mecanici şi altele de acest gen. Însă domnul McCormack mă avertizase că probabil acei copii nutreau ambiţii mai înalte. Miller şi McCready, îmi spusese el, au un coeficient de inteligenţă excepţional. Ceilalţi trei sînt greu de clasificat. Au calităţi evidente, dar nu demonstrează prea mare interes pentru învăţătură. În orice caz, ideea cursului de realizare le-a aprins fantezia. Şi probabil că au nevoie tocmai de un lucru de felul ăsta.

Mary se ridică şi spuse:

– De ce n-am fabrica o loţiune contra pistruilor? Aş fi prima clientă.

– Primul lucru pe care trebuie să-l facem, interveni Tommy, este să stabilim ce anume i-ar interesa pe cei din Ridgeville, din punct de vedere al fabricării şi al vînzării.

– Mi-ar place să fie ceva prin sinterizare, declară Peter, aruncîndu-mi o privire sfidătoare. Am putea fabrica rulmenţi, tăind materialul şi făcîndu-l mai dens pe cale electrogalvanică.

– Iar ceea ce ne-ar trebui ar fi o presă hidraulică, i-am răspuns, care costă aproximativ zece mii de dolari. Să ne gîndim la ceva mai practic!

Peter meditâ asupra chestiunii şi aprobă, deşi împotriva voinţei sale.

– Atunci ceva în domeniul electronicii, de exemplu un subsistem pentru aparate de înaltă fidelitate.

– Nu ar merge mai bine un nou detergent? interveni Hilary.

– Cum ar fi detergenţii lichizi pentru spălat farfuriile?

Cu un aer dispreţuitor el replică:

– Nu, aceea e treabă de farmacist vulgar. Eu vorbesc de un detergent sintetic de tip nou. Am în minte ceva care ar merge bine chiar şi cu apa dură care se găseşte în părţile noastre.

– Bine, replicaţi, şi sinteza organică e o afacere care cere capital iniţial substanţial. Dacă vom reuşi să facem ceva bun cîteva veri la rînd, în viitor vom fi poate în măsură să întreprindem ceva şi în acest domeniu. Tu eşti fiul doctorului Matlack, nu-i aşa? Ai umblat prin cărţile tatălui tău?

– Un pic, răspunse Hilary, şi dealtfel am un laborator acasă.

– Şi tu, Doris, ce propuneri ai? Te interesează ceva în mod deosebit?

– Nu, răspunse ea scuturînd capul. Nu prea am cunoştinţe tehnice, deşi mă pricep cîte puţin la orice. Dar dacă aţi vrea să creşteţi şoareci v-aş putea expune un proiect pe care încerc să-l realizez acasă.

– Vrei să te apuci să vinzi şoareci? întrebă, incredul, Tommy.

– Şoareci?! am repetat eu. Apoi, după ce m-am mai gîndit, am adăugat: sînt de rasă pură? Şoareci sănătoşi, de rasă, ar putea servi în laboratoarele de cercetări, îi explicai eu lui Tommy.

– Nu, nu, corectă Doris, nu este vorba de şoareci de laborator. Am cumpărat prima pereche de la un magazin de animale din Denver, dar acum sînt roşcaţi, de culoarea veveriţelor. Am ajuns la a şaptesprezecea generaţie, cu o selecţie îngrijită.

– Bine, declarai, cred că negoţul cu şoareci roşcaţi este destul de limitat. De ce nu ne-am gîndi mai degrabă la o loţiune după ras? Alcool denaturat, glicerină, apă colorant şi parfum şi cît ai bate din palme aţi începe o negustorie în toată legea.

– Şi cum le-am vinde? întrebă Tommy după o pauză.

– Mergînd din poartă în poartă.

– Nu s-ar putea vinde, obiectă el cu o strîmbătură. Trebuie să mai fabricăm ceva pentru a avea o bază suficientă de cîştig. Doar dacă am face un preparat special... S-ar putea adăuga mai mult colorant, încît faţa să rămînă bronzată. Bărbaţii nu folosesc cosmetice dar, dacă nu sînt constrînşi să o accepte, pot să preţuiască şi o loţiune de acest tip.

Hilary, care părea cufundat în gînduri profunde, sări în sus şi spuse:

– Cred că ştiu cum să fabricăm o... cum îi spune?... o loţiune preras.

– Ce anume?

– O loţiune care să se folosească înainte de ras.

În momentul acela intră în magazie doamna Miller cu o găleată plină cu sticle de băuturi răcoritoare, două pîini şi ingredientele pentru preparat sandvişuri. Părinţii stabiliseră să contribuie fiecare cu cîte ceva pentru gustări, iar Betty Miller îşi asumase sarcina de vivandieră. Se opri doar atît cît să ne salute, să lase cele aduse şi să întrebe dacă lucrurile mergeau bine. În timp ce mîncau, copiii discutară asupra numelui ce trebuiau să-l dea asociaţiei lor, dar fără să ajungă la vreun rezultat. Apoi Mary lansă ideea zmeelor, idee care la început nu prea stîrni entuziasm. Dar apoi Peter spuse:

– Ştiţi, s-ar putea face o invenţie. Aţi mai văzut un zmeu făcut ca un con de pînză?

Nimeni nu mai văzuse şi Peter îl descrise cu gesturi largi.

– Şi gaura de la partea mai îngustă? întrebă cineva.

– Am să fac unul astă-seară şi mă voi gîndi la acest amănunt, declară Doris. Veţi vedea că va funcţiona foarte bine.

Eu aş fi vrut să nu înceapă cu obiecte de tip nou, deoarece sigur vor avea o deziluzie, dar nu voiam să mă impun prea mult, astfel încît am tăcut, gîndindu-mă că după un timp am să-i pot ajuta să redeseneze proiectul după schemele normale.

*****

La prînz am examinat împreună cu Marjorie evenimentele zilei şi am încercat să-mi reamintesc proiectele

care fuseseră propuse. Era vorba în multe cazuri de idei irealizabile pentru un grup de copii, dar altele erau interesante și posibile. Tommy, de exemplu, propusese să fabricăm o pastă de dinți în pastile care să fie mestecate înainte de întrebuințare. Se gîndea să le obțină în două culori: roșii pentru dimineață și bleu pentru seară. Peter voia să fabricăm un instrument care să îndeplinească în același timp funcția de cui și de șurub. Hilary, după ce renunțase cu greu la ideea detergentului, sugeră să se fabrice mici discuri din plastic negru, mai subțiri, care să se răspîndească pe trotuare după ce a acum, o oarecare stînjeneală. Da, m-a surprins faptul că zboară, că zboară așa de bine; era un lucru de-a dreptul umilitor. Cînd am sosit la hambar în dimineața următoare, patru copii se găseau deja în curtea din față, iar zmeul plana imobil și aproape invizibil pe cerul palid. Am rămas locului timp de un minut privindu-l, apoi copiii mi-au observat prezența.

– Bună dimineața, domnule Henderson, a spus Mary, oferindu-mi coarda, care era răsucită pe o mulinetă de pescar. Am înălțat și coborît de mai multe ori zmeul, apoi am reînfășurat firul, trăgîndu-l jos. timp ce-l construiam, am încercat mai multe forme diferite.

– A, înțeleg, am răspuns, lăsînd baltă problema. Dar unde e Tommy?

– S-a dus pînă la bancă să facă un împrumut, îmi explică Peter Cope. Ne trebuie material pentru a fabrica zmeiele.

– Dar v-am spus ieri că domnul McComarck și cu mine vă vom împrumuta o anumită sumă pentru cumpărături.

– Desigur, dar nu vi se pare că ar fi mai bine să cerem un împrumut la bancă? Așa ar face niște oameni de afaceri.

echivalentul a mai mult de două săptămîni de muncă! Îmi jurai mie însumi că voi semna foarte puține cecuri.

– Apoi, continuă Tommy, m-am oprit la papetăria Apex să comand hîrtie și plicuri. Nu am căzut de acord asupra unui nume ieri, așa încît mi-am permis să aleg eu unul: „INDUSTRIA RIDGE". Cum vi se pare? Toți își manifestaseră aprobarea.

– Doar trei rînduri ca antet, explică Tommy. „INDUSTRIA RIDGE", RIDGEVILLE, MONTANA.

Mi-am regăsit vocea pentru a întreba:

– Gravate, nu-i așa?

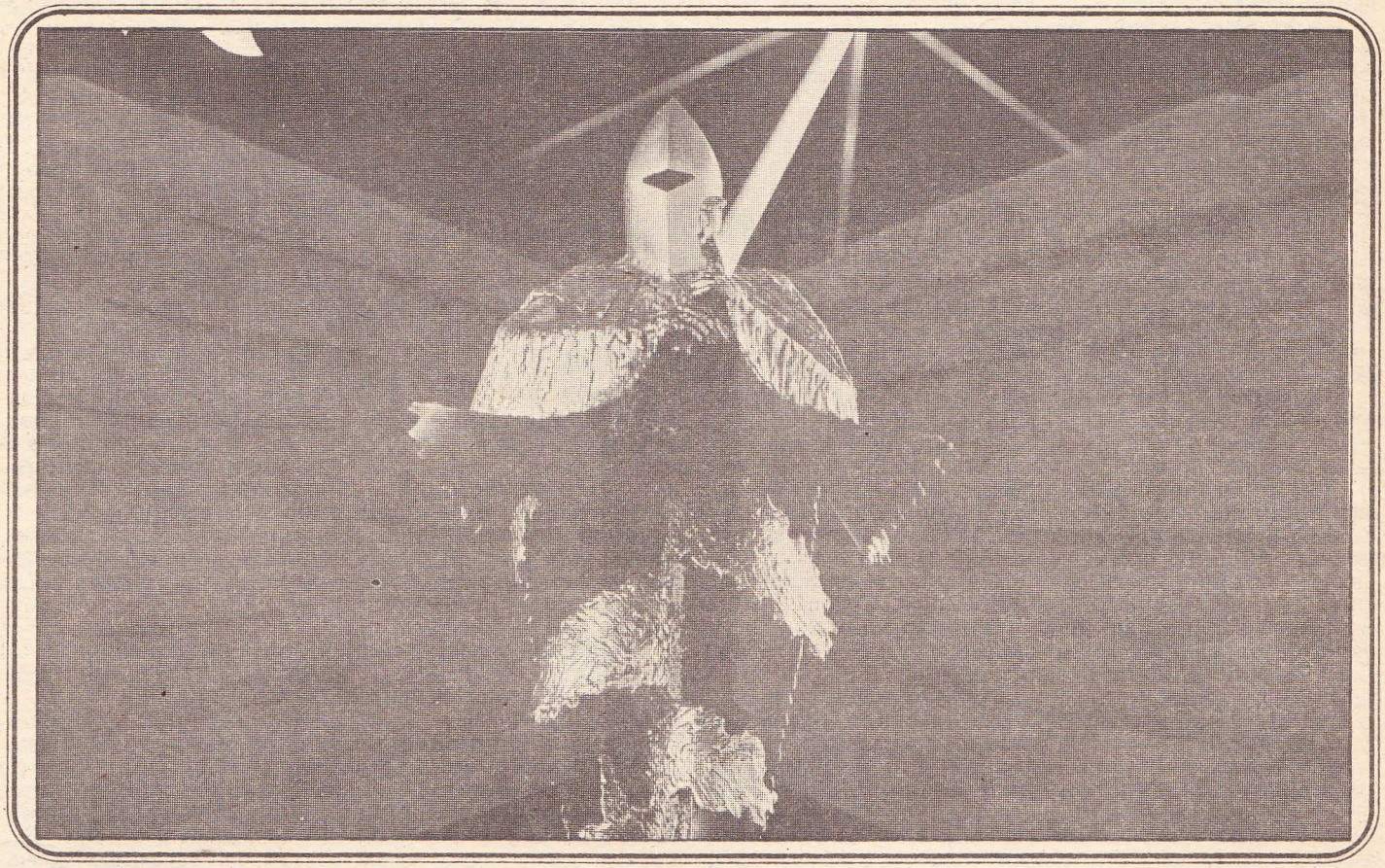

nins. Discurile vor atrage razele de soare, accelerînd topirea zăpezii. Apoi, discurile puteau fi strînse cu cîteva mișcări de măturâ. Doris adăugase că, dacă discurile erau destul de ușoare pentru a pluti, s-ar fi putut fabrica unele de culoare albă care, răspîndite pe suprafața rezervoarelor, ar încetini evaporarea apei.

Aceste ultime două propuneri plecau, fără ca ei să știe, de la unele principii fundamentale ale fizicii și mi-e teamă că, în acel punct, m-am reîntors la rolul de profesor spre a mă concentra puțin asupra legilor iradierii și absorbției căldurii.

– Sînt cu adevărat niște copii de ispravă, comentă Marjorie. După cum se vede, se pare că Tommy Miller are calități de comerciant, așa că nu cred să aveți nevoie de serviciile domnului Wells.

Cînd mă gîndesc la zmeu, nu mă pot împiedica să resimt, chiar și Orificiul de la extremitatea mai îngustă avea forma unei păstăi, obținută cu ajutorul unei sîrme, iar întregul aparat era atît de îngrijit lucrat încît părea executat de un profesionist.

– Zboară prea drept, îi spuse Mary lui Doris. Zmeiele se încurcă uneori în ramurile copacilor.

– Ai dreptate, fu de acord Doris. Ia să vedem, și îndreptă sîrma cu cîteva lovituri. Iată, acum trebuie să oscileze.

Și zmeul tresări și undui în briza ușoară a dimineții, întocmai cum voia Mary. În timp ce intram în hambar, o întrebai pe Doris:

– Cum de ai știut că, turtind baza orificiului, vei obține o mai mare instabilitate?

Privindu-mă, nesigură, ea răspunse:

– Păi nu trebuia să fie așa? În felul acesta se schimbă dispoziția curenților de aer. Și după ce-mi mai aruncă o privire rapidă; natural, în

– Sigur, am acceptat eu. Dar băncile vor garanții, și tocmai mă avîntam într-o lungă explicație cînd apăru Tomy, care îmi înmînă un carnet de cecuri.

– Am obținut două sute cincizeci de dolari, declară fără să-l întrebe cineva, cu o anume satisfacție. Nu e o sumă mare, dar ei au luat-o ca pe o afacere de stat. Jumătate din funcționari au ieșit să vadă ce anume voiam. Am pus contul pe numele meu domnule Henderson, iar dumneavoastră veți semna cecurile. Și trebuie să treceți pentru un minut pe la bancă pentru a lăsa specimentul de semnătură și a contrasemna formularul.

Am simțit cum mi se înmoaie picioarele. Nu mai tratasem cu băncile, în afara ipotecilor pentru casă, iar bancherii, în general, mă puneau în încurcătură. Să nu mai vorbim de faptul că mă simțeam responsabilul unui cont de două sute cincizeci de dolari... adică

– Desigur, răspunse el. Nu trebuie să părem sărăntoci.

*****

În seara aceea nu prea aveam poftă de mîncare și Marjorie pricepu că eram preocupat, dar nu mă întrebă nimic, iar eu i-am vorbit doar despre zmeu și despre cumpărarea de hîrtie, clei și speteze din lemn. Mi s-a părut inutil să împart cu ea grijile mele.

Vineri ne-am așezat cu toții pe lucru și în scurt timp am pus în funcțiune o adevărată linie de producție.

Miercuri, săptămîna următoare, aveam trei sute de zmeie terminate și așezate în cutii de carton. Tommy, care prin consens general era directorul vînzărilor, spuse că nu trebuie să începem să vindem pînă cînd nu vom fi avut destule, astfel încît să acoperim toate cererile, dar, din fericire, cifra de trei sute i s-a părut un număr suficient. Declară că le va vinde

săptămîna următoare, iar Mary i-a sugerat să le ofere cu duzina.

În ziua aceea s-au petrecut alte trei lucruri, dintre care două mi-au fost aduse imediat la cunoștință. Mary sosi cu o mașină de scris portativă și-și petrecu aproape toată după-masa scriind cu o viteză ce mie, care bat pe clape doar cu două degete, mi se păru extraordinară. Apoi Hilary aduse o sticlă cu detergentul său. Era un lichid galben, siropos, cu o margine înaltă de spumă.

– Ce anume este, l-am întrebat, nu ne-ai spus încă.

Cu un zîmbet, Hilary explică:

– Acid lauril-benzil-fosforic și sare biopotasică, totul într-o soluție de douăzeci la sută.

– Dumnezeule, protestai, am terminat ultimul curs de chimie acum douăzeci și cinci de ani! Poate dacă mi-ai arăta formula...

El îmi adresă un surîs straniu, de adult și mîzgăli pe o bucățică de hîrtie cîteva simboluri care nu-mi spuseră nimic.

– E eficace?

În loc de răspuns Hilary luă găleata în care pusesem sticlele cu apă minerală și unde rămăsese puțină gheață aproape topită și vărsă cîteva picături de lichid. Îndată spuma sui pînă la marginea găleții, cît pe ce să dea pe dinafară.

– Și asta e apa cea mai dură din toată zona Ridgeville, observă el.

Abia joi dimineața am aflat al treilea eveniment. Tocmai soseam cu o oarecare întîrziere la hambar, puțin mirat că străzile erau pline de mașini oprite, cînd am găsit în fața porții hambarului un grup mare de persoane și în plus doi polițiști. Polițiștii din Ridgeville sînt tineri, dar în uniformă au un aspect care inspiră stînjeneală. Am fost deci ușurat văzîndu-i că rîdeau, ca și cum situația i-ar fi distrat.

– Ei, întrebai cu cel mai profesoral ton, ce se petrece?

–Dumneavoastră sînteți Henderson? mă întrebă polițistul mai înalt.

– Da, am răspuns, și în clipa aceea am văzut scînteind un flash. O fată mă apucă de braț.

– Vă rog, mă imploră, cînd veți termina, veniți și povestiți-mi de-a fir-a-păr cum s-au desfășurat lucrurile.

– Desigur, am replicat, dar mai înainte trebuie să-mi explice și mie cineva.

– Chiar nu știți nimic? Oh, e incredibil! E cea mai bună glumă pe care am auzit-o vreodată. Și ziarele vorbesc despre asta. Zicînd acestea, fata mă trase în spatele hambarului, unde era o zonă relativ calmă. Nu știți că unul dintre băieții dumneavoastră a vărsat astă-noapte detergentul în bazinul fîntînii arteziene din fața monumentului celor căzuți în război?

Am făcut, îngrozit, semn că nu.

– Oh, a fost extraordinar! Chiar înaintea orei de vîrf. Spuma a umplut bazinul și s-a revărsat peste treptele bibliotecii, acoperind strada. Părea imposibil ca o cantitate atît de mică să producă atîta spumă. Traficul a fost blocat pe distanță de trei blocuri și Harry a făcut fotografii magnifice: oameni care își suflecau pantalonii pentru a putea traversa strada... Iar în cursul dimineții continuă ea rîzînd, cineva a dat un telefon anonim la poliție... Natural era vorba despre același băiat care a vărsat detergent. Se numește Tommy Miller, din cîte-mi amintesc. Și iată-ne acum aici. Am avut o demonstrație cu acel zmeu minunat și ne-au arătat și șoriceii aceia grațioși.

– Șoriceii?

– Da desigur! Nu știam că există șoricei cu coadă de veveriță!

*****

După cîteva ceasuri, calmul reveni. Polițiștii plecară, recomandîndu-mi să bag bine de seamă să nu se mai întîmple astfel de lucruri. Domnul Miller, care venise acasă să vadă ce s-a petrecut, se reîntoarse la lucru, iar soția sa la treburile ei, în timp ce ziarista și fotograful dădură fuga la redacție să scrie și să tipărească sau dracu' știe ce naiba să mai facă. Tommy jubila.

– Ați auzit ce a spus? Vor vorbi despre noi toate ziarele. Aș vrea să avem mii de zmeie. Oh, dragii mei, să vinzi e o distracție! O joacă de copii! Hilary, cînd mai prepari detergent? Iar tu, Doris, cîți șoareci ai?

Ah, șoarecii ăia! Mărturisesc că nu am avut niciodată o simpatie deosebită pentru rozătoare, dar aceia erau într-adevăr grațioși, cu o coadă care îi făcea să semene cu niște veverițe în miniatură.

– Cîte generații? am întrebat-o pe Doris.

– Șaptesprezece! Nu, acum optsprezece. Vreți să vă arăt arborele genealogic?

Nu am să mă apuc acum să vă explic sistemele de creștere și de selecționare ale acelor șoareci, cum mi-a făcut Doris în ziua aceea, dar trebuie să spun că a reușit să creeze o nouă rasă de șoareci. Am chemat-o pe Betty Miller penru a-i cere permisiunea de a ține șoarecii în baracă, permis pe care ni-l acordă, adăugînd:

– Numai să-i țineți în cușcă. Dumnezeu știe ce li se va întîmpla cînd va veni toamna. Nu vor rezista în hambar, care nu are încălzire, și nici nu-i pot ține în casă.

– Pînă atunci vor fi toți vînduți, prezise Doris. Toate magazinele de animale ni-i vor cere, și vor sfîrși prin a se ieftini foarte mult.

Nu trebuie să mai spun că Doris a avut dreptate, cu toate sforțările noastre de a ține sus prețurile. Din păcate, după ce „Curierul" ne dedică aproape în întregime pagina a treia, nu trecu o zi fără să nu ne sosească alte vizite. Mulți voiau să cumpere șoricei sau zmeie, dar Tommy refuză să-i vîndă cu bucata, spre marea decepție a celor ce voiau să ne devină clienți. Supermagazinul cumpără toate zmeiele cu cincizeci de dolari duzina. Prețurile le făcea Tommy și cînd ceru zece dolari pentru fiecare pereche de șoricei eu m-am înfiorat, dar aceia plătiră fără să discute. Sosi frumoasa hîrtie de scrisori și am comandat și formulare pentru facturi... negravate.

Marțea următoare acelei faimoase joi, un tînăr înalt și blazat coborî din mașina sa și intră în hambar. Eu stăteam pe pămînt, ocupat să fabric cutii de ambalaj din șipci de lemn.

– Salve! mă salută tipul. Dumneavoastră sînteți Donald Henderson, nu-i așa? Mă numesc McCord... Jeff McCord și lucrez la oficiul de brevete al Comisiei. M-a trimis șeful, dar chiar dacă nu mi-ar fi spus el, tot aș fi venit din proprie inițiativă. Nu aveți intenția să protejați produsele „Industriei Ridge" cu brevete?

Mi-am șters mîinile de pantaloni și am răspuns:

– Să vă spun drept, ne gîndisem, dar eu nu mă prea pricep și...

– Întocmai cum presupuneam, m-a întrerupt el, dar am trei colegi la birou care ar fi dispuși, la un preț mic, să se ocupe de afacerile voastre. Credem că merită să brevetăm unele dintre produsele voastre. Ce spuneți? Fiecare brevet vă va costa șaizeci de dolari, deci nu trebuie să vă preocupe prea mult. Ne vom gîndi noi la toate.

– Putem cădea de acord, interveni Tommy.

Și astfel ne-am procurat un consilier pentru brevete și chiar mai mult de unul.

*****

Într-o dimineață, ploioasă, circa douăzeci de zile mai tîrziu, sosind la hambar, l-am găsit pe McCord împreună cu copiii. Lipsea doar Tommy. Coborîndu-și picioarele de pe masa pe care le suise, McCord mă salută și eu i-am răspuns la salut comentînd.

– Aveți un aer satisfăcut, pe cît se pare.

– Pot spune că sînt, admise el, cu toate că din punct de vedere legal trebuie să fii veșnic precaut. Eu și Hilary am examinat situația relativă la noul detergent fosfatic. Timp de trei nopți am studiat legile asupra brevetelor și m-am documentat asupra fosfaților. Sînt milioane de brevete și vreo cincizeci în legătură cu fosfații, dar se pare, adăugă, ridicînd o mînă, că există posibilitatea de a breveta acest produs. Dacă vom reuși, avem posibilitatea unor cîștiguri excelente.

– De acord, intreveni Hilary, dar nu mi se pare prea important.

– Cum să nu? sări în sus Jeff McCord, încruntîndu-se, în timp ce eu îi întindeam o sticluță. El o deschise și o mirosi. Despre ce e vorba?

– E o loțiune preras, explică Hilary. V-ați ras azi-dimineață, dar totuși încercați-o!

Jeff rămase un moment nehotărît, apoi vărsă cîteva picături în palmă și își trecu mîna peste obraji.

– Are un miros frumos și dă o senzație de răcoare plăcută, spuse el. Și mai departe?

– Ștergeți-vă.

Jeff își luă batista și își șterse fața, privi batista, se șterse iar, apoi ne fixă incredul.

– Dar ce naiba e?

– Un întăritor al părului, explică Hilary. Întărește firele de păr astfel încît se rup de la rădăcină.

– Am văzut. Ce anume e?

– Oh, un amestec de diferite lucruri. Chimie de manual. Tiolactat de cisteină, disteină și un compus gras, solubil, de magneziu.

– Înțeleg, un simplu amestec de diferite ingrediente. Și părul crește iar?

– În mod absolut normal. McCord se ridică și rămase îndelung să privească ploaia.

– Henderson, spuse apoi, îl voi lua pe Hilary la mine la birou. Acolo putem lucra mai bine ca aici și, dacă avem intenția să-i zdrobim pe fabricanții de mașini de ras, mi se pare că ar fi bine să începem imediat.

După ce plecară cei doi, am spus copiilor:

– Trebuie să vorbim un pic. Vom sfîrși după aceea să curățăm cuștile. Unde este Tommy?

– S-a dus la bancă să ceară un împrumut.

– La ce-i mai trebuie? Avem șase mii de dolari în contul nostru.

– Păi, începu Peter puțin încurcat, avem intenția să cumpărăm o presă hidraulică. Trebuie să știți că Doris a adus cîteva îmbunătățiri proiectului meu de fabricat rulmenți... Trase afară o hîrtie și mi-o întinse. Priviți, vom fabrica un rulment de forma aceasta, doar că e un magnet permanent. Astfel încît, vedeți... și continuă cîtva timp.

*****

– Ce au făcut azi copiii, dragă? mă întrebă Marjorie, dîndu-mi o a doua ceașcă de cafea.

– Mulțumesc, scumpo, spusei. Oh, a fost o zi mare. Am cumpărat o presă hidraulică. Doris ne-a citit primul capitol al cărții pe care o scrie, iar în Strada a patra am găsit un garaj unde ne vom transfera la iarnă. Ah, uitasem: Jeff întocmește formele legale pentru transformarea asociației noastre în societate.

– Cum? făcu Marjorie. Vrei să spui că ei au intenția să continue munca și iarna, după ce vor reîncepe școlile?

– De ce nu? Pot urma cursurile fără cea mai mică greutate și se vor ocupa numai cîteva ore pe zi de munca lor.

– Dar la vîrsta lor nu au voie să muncească.

– Da, dacă ar fi salariații cuiva. Dar ei sînt proprietari. Unicii angajați pînă acum sîntem eu și Jeff McCord.

Marjorie, care sorbea din cafea se înecă.

– Cum? Ești angajatul lor?

– Sigur, i-am răspuns. Mi-au oferit o mică participare la societate și aș fi fost nebun să refuz. Dealtfel, ce-am avea de pierdut?

Traducere de
Mihai M. IONESCU

BUFONUL

Pompiliu TOFILESCU

Stau umplînd spaţiul ca un idiot, îmi frec palmele şi privesc ciborgul cum se înclină în faţa mea la nesfîrşit, sînt tare curios cînd o să-i cedeze articulaţiile, asta va trebui să mă distreze şi o să rîd cînd o să se prăbuşească, să mă ia dracu' dacă nu o să mă distrez şi o să rîd.

Controlul mişcării şi corectarea realităţii.

Mă numesc Soc Bern şi ar trebui să fiu teribil de fericit că orgasmul din noaptea trecută al unui Dictor sau o toană a Marelui Computer m-a făcut de azi adevăratul stăpîn al fiinţelor şi obiectelor din oraş.

– Fă-o, Bern! îndemnuri şi hohote.

Mă admiră toţi, mă invidiază, mă adoră.

O pizza decolează din tava unui ospătar, străbate geamul decupînd o inimă săgetată, te iubesc Lisa, şi se opreşte pe epoleţii unui poliţist. O tîmpenie. Dar rîdem cu toţii, e bine, acum am dreptul numit **sfidarea autorităţii**, mi l-am acordat singur, pentru că într-o clipă l-aş putea transforma – pe domnul uniformă – într-un şoarece şi întregul oraş într-o minge plutind leneş pe cerul după-amiezii.

E într-adevăr un noroc, în oraş sînt milioane de locuitori şi doar Soc Bern, pentru o săptămînă, Bufonul. Se predau cursuri, se vînd scenarii, se tipăresc cărţi, toate pentru a şti să te porţi cînd întîlneşti şansa vieţii tale (fiindcă viaţa nu are milioane de săptămîni), pentru a şti să fii Bufon; să te distrezi, să înfăptuieşti, să conştientizezi libertatea aşa cum n-ai făcut-o şi cum nu o vei face niciodată.

Mă ridic, plec, în urma mea o haită de puşti, de bătrîni, de gură-cască, de oameni de onoare mă urmăreşte, toţi rîd şi mă arată cu degetul, întorc capul, le zîmbesc şi degetele li se transformă în creioane albastre, ei sînt fericiţi şi încep să se semneze pe haine, de aţi rămîne aşa, le arunc şi maxilarele tuturor înţepenesc depărtate, aerul le pătrunde şuierînd printre dinţi, ca în grote.

Un autobuz mă depăşeşte încet, călătorii se hlizesc la mine prin ferestre, brusc maşina se înmoaie, se umflă şi se sparge ca un balon, în mijlocul străzii rămîne doar o grămadă de oameni încolăciţi, care zbiară.

Soarele e undeva către apus, pe ramurile copacilor cresc organe umane, mama, uite o cioacă, ţipă un copilaş.

E prea mult. Mă îndrept spre casă.

Sînt unii care trăiesc doar pentru a face faţă momentului cînd – dacă – vor deveni Bufon. Soc Bern nu e dintre ei. Nu i-a păsat. Nu a crezut niciodată că va fi ales. Iar acum nu ştie dacă ceea ce face e bine. Nu-i i-a păsat. Nu a crezut niciodată că va fi ales. Iar acum nu ştie dacă ceea ce face e bine. Nu-i pasă. Nici de sutele de Bufoni cărora le-a suportat toanele, nici de adunătura de snobi apatici numită Consiliul Directorilor, nici de Marele Computer.

Astfel trec trei zile.

Broaşte, ţopăind, căzînd pe scaune, de pe garduri, de pe schele, de pe gînduri, de pe cai, de pe propriile picioare, orăcăind, mă plictisesc. Şi iar, făobern, făobern. Şi neajunsul că trebuie să distrez nişte idioţi. Cît mai mulţi idioţi.

Nu ştiu de ce dracu', dar am chef să mă îmbăt, aş putea chiar spune că mai am puţin şi am făcut-o. Văd o femeie apropiindu-se de mine, tîrfă, gîndesc, mi-aduc aminte de geamul cu inima săgetată, te iubesc Lisa, rîd şi imediat uit ce am văzut, ce am gîndit, ce mi-am amintit. Simt o pereche de palme care mă mîngîie, îmi prind mîna, plec urmîndu-le, undeva, mă dezbrac, cineva îmi taie filmul, sînt însă sigur de ceea ce o să urmeze.

Şi cînd mă trezesc, dimineaţă, văd tîrfa întinsă lîngă mine, era o tîrfă, dezbrăcată, şi-mi vine să vărs, deoarece, vă rog să mă scuzaţi pentru impolitete, e urîtă. Ştiu cît ar vrea să fie frumoasă, să fie iarăşi – sau întîia oară – frumoasă, sînt de acord, o pun să se privească în oglindă, ea ţipă de uimire, evident acum mă adoră. M-am îndrăgostit şi eu, aş putea s-o transform în fecioară, dar ce rost mai are, e femeia mea, ne sărutam în acelaşi timp nevinovat şi pătimaş. O părăsesc apoi şi mă apuc de treabă.

Pînă seara în oraşul meu femeile sînt frumoase, iar bărbaţii frumoşi şi atletici, cîteva milioane de femei frumoase şi cîteva milioane de bărbaţi deştepţi şi atletici.

Dorm iarăşi.

Ceea ce nu ştie Soc Bern este că la sfîrşit va da socoteală pentru cele şapte zile cît a fost Bufon. În faţa Consiliului Dictorilor şi a Marelui Computer. Şi va primi Meritul Fost Bufon sau exilul.

Azi nu vreau să mai ies, să văd oamenii crescîndu-le rădăcini din tălpile pantofilor, în asfalt, toţ fiindcă aşa vreau, şi concetăţenii mei luînd-o la fugă desculţi, rîzînd şi cîntînd – idioţi sau ţînci?! –, să văd ciborgii capete-de-tablă (ciborg-vînzător, ciborg-curier, ciborg-îngrijitor, ciborg-vagabond) încremenind – statui –, îi urăşti şi asta pentru că nu poţi face dragoste cu ei, mi-ar fi zis Freud, stau acasă şi mă joc cu copila vecinului. Îi construiesc păsări-arc multicolore şi elefanţi de-o palmă, zmeie şi feţi-frumoşi, vecinul plînge, copila are sida, nu are, îl asigur şi continuăm să ne jucăm fericiţi.

Mi-e groază să aud rîsul maturilor. Ben-chiorul, prietenul meu de bere şi de zile încărcate cu cenuşă, şi-a pierdut slujba, şi ce dacă, îi zic şi din nou ştiu că după cele două zile cîte mi-au mai rămas în oraşul meu nu va mai fi boală şi nu va mai fi sărăcie.

Ha, ha, ha, ha, ha, făobern, făobern, de ce dracu nu-şi dau seama şi mai sînt obligat uneori să transform un indicator în şerpi şi şerpii în hîrtie colorată, pălăriile şi şepcile şi bonetele în ouă clocite şi sparte, scurgîndu-se pe faţă.

Acum urmează sfîrşitul, acel sfîrşit în care Soc Bern va da socoteală. Clasic, un bufon ar trebui să fie un om trist. De ce? Niciodată nu s-a găsit un răspuns. Ar putea fi deci un om vesel. Dar nu, Soc Bern a fost totdeauna un om obişnuit. Iar o săptămînă, adevăratul stăpîn al fiinţelor şi obiectelor din oraş.

Controlul mişcării şi corectarea realităţii.

Mulţimea scandează, bern-bern-bern, mă poartă pe braţe, din mînă în mînă, spre Sediul Dictorilor, mă iubesc?, habar n-am poate acesta e un ritual, sacrifică Bufonul, sau îl înalţă, pe fiecare palmă ce mă atinge las o amintire, scrie, materie impregnată, SOCBERNBUFON.

Căldirea, ca o ciupercă, una otrăvitoare, se apropie de noi, pînă ajunge să ne copleşească înălţimea ei, cei care m-au dus mă depun la intrare şi pleacă dansînd.

Sînt încă Bufon, transform porţile Sediului într-o arcadă de viţă sălbatică, apoi urc să mă întîlnesc cu Primul Dictor, acum ştiu, pentru a fi judecat.

Ai fost un măscărici mizerabil şi nu un Bufon, îmi strigă în timp ce ochelarii i se topesc şi încep să se prelingă ca o (aş fi vrut să spun flegmă, e un cuvînt urît însă, deci: ca o) linguriţă de miere pe obraji, trebuia să distrezi oamenii, să te umileşti şi să-i distrezi – sau să-i umileşti şi să-i distrugi –, nu să-i faci mai buni, eşti condamnat. Marele Computer a hotărît, eşti condamnat, exilul, fără tîrfă, fără Ben, fără fetiţa vecinului, zbiară el, prin fereastra deschisă pătrunde o adiere, primele stele strălucesc deasupra oraşului.

E o frază banală, primele stele strălucesc deasupra oraşului. Care oameni? mă întreb aducîndu-mi aminte ceea ce reuşisem să uit acum mulţi, mulţi ani şi-mi înţeleg vina.

Singurul om (singurul om din oraş? singurul om din lume?) e fiinţa înfuriată şi stupidă din faţa mea – Primul Dictor –, şi ce frumos e, aşa înfuriat şi stupid!, iar eu, noi toţi nu sîntem cu prea mult altceva decît ciborgii-capete-de-tablă, pe care îi urăsc.

Îi urăsc pe dracu', toate sentimentele mele sînt trucate şi eu, Bufonul, în loc să complic aleatoriu şi infinit relaţiile sociale,

– Doar aşa veţi putea să recreaţi societatea umană, zbiară şi plînge Dictorul, specia de animale inteligente oameni, îmbătrînită şi pe moarte vrînd să lase în urmă ceva care s-o imite perfect,

m-am apucat să-i fac pe toţi identici, mai buni!, după acelaşi şablon, să-i readuc la stadiul iniţial şi blestemat de android,

Mă urăsc, acum cred că de-adevăratelea. Trebuie să mă pregătesc de exil.

Apoi, într-un loc pustiu (un tomberon, o budă, propria locuinţă) Soc Bern îşi priveşte sîngele prelingîndu-se din venele tăiate şi ştie că va muri. În orice caz, nu ca un android.

Cenaclul H. Coandă
Craiova

Luceafăr de seară

ALFRED BESTER

Bărbatul din mașină avea treizeci și opt de ani. Era înalt, slab și dădea impresia de fragilitate. Părul său, tuns perie, era prematur încărunțit. Poseda o bună educație și un oarecare simț al umorului. Urmărea o pistă. Era înarmat cu o carte de telefon. Era deja condamnat.

Intră pe Pest Avenue, își opri mașina în dreptul numărului 17 și o parcă în lungul trotuarului. Consultă cartea de telefon, apoi ieși din mașină și intră în imobil.

Examină cutiile de scrisori, urcă scara în fugă și se îndreptă spre apartamentul 2 F. Sună. Așteptînd să i se răspundă, scoase din buzunarul interior al hainei un mic carnet negru și un splendid pix de argint cu patru culori.

Ușa se deschise. Bărbatul se adresă unei femei șterse, destul de în vîrstă.

– Bună seara, doamnă Buchanan.

Femeia înclină din cap.

– Mă numesc Foster. Sînt de la Institutul de Științe. Ne ocupăm cu verificarea anumitor mărturii privind farfuriile zburătoare. N-am să vă rețin mai mult de un minut.

Dl. Foster se strecură în apartament. Vizitase deja destul, astfel încît cunoștea dinainte dispunerea camerelor. Traversă grăbit holul, îndreptîndu-se spre salon, se întoarse, îi zîmbi d-nei Buchanan, își deschise carnetul la o pagină nouă și, cu pixul gata de scris, întrebă:

– Ați văzut vreodată o farfurie zburătoare, d-nă Buchanan?

– Nu. Și după părerea mea nu-s decît niște prostii. Eu...

– Dar copiii Dvs. au văzut vreodată? Aveți mulți copii?

– Bine, dar noi...

– Cîți?

– Doi. Farfuriile astea zburătoare, niciodată n-au...

– Sînt de vîrstă școlară?

– Ce?

– Merg la școală? - întrebă dl. Foster cu nerăbdare.

– Băiatul are 28 de ani – răspunse d-na Buchanan – iar fata 24. De mult au...

– Văd. Sînt căsătoriți?

– Nu... Cît despre farfuriile astea zburătoare, specialiștii dvs. ar trebui...

– Exact asta și facem – întrerupse dl. Foster.

Înscrise niște semne cabalistice în carnetul său, îl închise și îl lăsă să alunece, împreună cu splendidul pix, într-unul din buzunarele interioare.

– Vă mulțumesc foarte mult, d-nă Buchanan – spuse el și făcînd stînga împrejur, ieși.

Jos, dl. Foster se urcă în mașină, deschise cartea de telefon, întoarse o pagină și șterse un nume cu pixul. Privi numele figurînd dedesubt, notă adresa și demară. Se duse pe Fort George Avenue și opri mașina la numărul 800. Intră în bloc și urcă cu ascensorul automat pînă la etajul 4. Apăsă butonul soneriei apartamentului 4 G. Așteptînd să i se deschidă, își scoase din nou carnetul negru și splendidul pix.

Ușa se deschise. În prag se ivi un bărbat mătăhălos căruia dl. Foster îi zise:

– Bună seara, domnule Buchanan.

– Bună, ce vrei! – răspunse matahala.

– Mă numesc Davis. Vind din partea Asociației Naționale de Radiodifuziune. Preparăm o listă de concurenți pentru premii. Pot intra? Nu vă rețin mai mult de un minut.

Dl. Foster/Davis se strecură în apartament și începu imediat să-i interogheze în salon pe dl. Buchanan și roșcovana sa soție.

– Ați cîștigat vreodată un premiu la radio sau la televiziune?

– Nu – răspunse cu un ton furios dl. Buchanan. Nu n-am avut niciodată ocazia. Toată lumea cîștigă, numai noi nu.

– Tot bănetul ăla care-ți pică pleașcă din cer și frigiderele celea – spuse doamna Buchanan – și excursiile la Paris și voiajele cu avionul...

– Tocmai de aceea lucrăm la stabilirea unei asemenea liste – o întrerupse dl. Foster/Davis. Aveți membri de familie care să fi cîștigat deja un premiu?

– Da de unde. Toate astea sînt aranjamente și așa mai departe. Numai de ochii lumii. Ei...

– Poate copiii Dvs?

– Da' n-avem.

– Văd. Vă mulțumesc foarte mult.

Dl. Foster/Davis se consacră micului său joc de semne cabalistice în carnet, îl închise și-l puse la loc. Părăsi familia Buchanan, lăsînd-o propriei indignări, se întoarse la mașină, șterse un nou nume în cartea de telefon, notă din nou adresa numelui următor și demară.

Se duse la nr. 1215, pe 68 th Street Est, și-și gară mașina în fața unui imobil din blocuri de piatră. Sună la ușă și se găsi în fața unei cameriste în livrea.

– Bună seara – spuse el. Dl. Buchanan este acasă?

– Cine sînteți dumnevoastră?

– Mă numesc Hook – spuse Foster/Davis. Întreprind o anchetă din dispoziția Biroului de perfecționare a afacerilor.

Camerista dispăru, reapăru și-l conduse pe dl. Foster/Davis într-o mică bibliotecă unde un domn în smoking, cu un aer hotărît, în picioare lîngă un șemineu, ținea în echilibru pe o farfurioară o ceașcă de porțelan fin de Limoges. Rafturile erau ticsite de volume luxoase. În șemineu ardea susținut un rug enorm.

– Domnul Hook?

– Da, domnule – răspunse omul condamnat.

Nu-și scoase carnetul. Continuă:

– N-am să vă rețin mai mult de un minut, d-le Buchanan. N-am decît cîteva întrebări să vă pun.

– Am o deplină încredere în Biroul de perfecționare a afacerilor – declară dl. Buchanan. Pavăza noastră împotriva...

– Vă mulțumesc, domnule – îl întrerupse Foster/Davis/Hook. Ați fost vreodată excrocat de

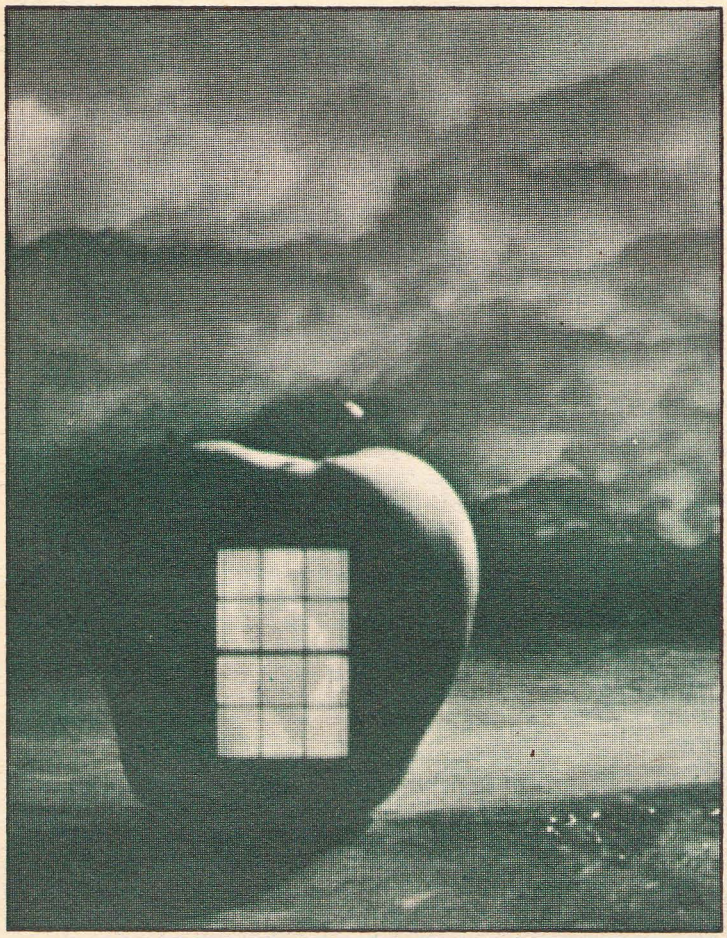

vreun aventuner?

– Au existat mai multe tentative, însă eu nu m-am lăsat niciodată dus.

– Copiii dvs. poate? Aveți mulți copii?

– Fiul meu este mult prea tînăr pentru...

– Ce vîrstă are, domnule Buchanan?

– 10 ani.

– Poate a fost deja escrocat la școală? Există unii criminali care-și aleg anume victimele printre copii.

– Nu la școala pe care o frecventează fiul meu. Acolo este perfect la adăpost.

– Care este această școală?

– „Gernanson".

– Într-adevăr, una dintre cele mai bune. A frecventat vreodată o școală comunală?

– Niciodată.

Omul pe care Luceafărul îl condamnase deja își scoase blocnotesul și elegantul pix.

De astă dată, făcu o adnotare serioasă.

– Aveți alți copii, domnule Buchanan?

– O fată de 17 ani.

Dl. Foster/Davis/Hook chibzui, începu să scrie, se răzgîndi și-și reînchise carnetul. Îi mulțumi gazdei și o zbughi din bibliotecă înainte ca dl. Buchanan să fi avut timpul de a-i cere actele de identitate. Camerista îi deschise ușa, el coborî alergînd treptele peronului, se repezi la mașină, îi deschise portiera, intră și fu doborît de o formidabilă lovitură în tîmplă.

•••

Cînd omul condamnat își reveni, avu impresia că este acasă, în pat, mahmur ca după un chef zdravăn. Tocmai avea de gînd să se tîrîie către sala de baie, cînd își dădu seama că era trîntit într-un fotoliu, ca un balot de rufe murdare. Deschise ochii.

Se găsea într-un fel de grotă submarină. Clipi grăbit de cîteva ori. Apa dispăru.

Era în realitate într-un mic birou. Un bărbat obez, semănînd cu un Moș Crăciun desfrînat, stătea proțăpit în fața lui. Puțin mai la o parte, așezat pe un birou și legănîndu-și neglijent picioarele, se afla un tînăr cu maxilar pătrat și ochii foarte apropiați de nas.

– Sînteți în stare să mă înțelegeți? întrebă obezul.

Omul condamnat mîrîi.

– Putem avea o discuție?

Un nou mîrîit.

– Joe, spuse amabil obezul – un prosop.

Tînărul svelt se lăsă să alunece de pe birou, se îndreptă spre un lighean plasat într-un colț al camerei și muie în el un prosop alb. Îl scutură odată, se apropie alene de fotoliu și cu agerimea și ferocitatea unui tigru, plesni în diagonală cu prosopul obrazul omului.

– Dumnezeule! – țipă dl. Foster/Davis/Hook.

– Iată că se poate și altfel – zise obezul. Numele meu este Walter Herod. Avocat.

Se apropie de biroul pe care se etala conținutul buzunarului omului condamnat, apucă portofelul și îl arătă.

– Vă cheamă Warbeck. Marion Perkin Warbeck. Nu-i așa?

Omul condamnat își privi portofelul, apoi pe Waltetr Herod, avocat, și într-un sfîrșit mărturisi evidența:

– Da – zise el. Mă numesc într-adevăr Warbeck. Însă prenumele nu-l spun niciodată străinilor.

Prosopul ud îl plesni din nou peste față și el se ghemui în fotoliu, zăpăcit de usturime.

– Ajunge, Joe, zise Herod. Te-aș ruga să nu mai reîncepi pînă nu-ți spun eu.

Adresîndu-se lui Warbeck, îl întrebă;

– De ce vă interesează atîta cei ce se numesc Buchanan?

Așteptă răspunsul care nu veni și continuă, foarte amabil:

– Ați fost urmărit de Joe. În medie ați vizitat cinci Buchanan pe seară. Treizeci pînă în prezent. Unde-i chițibușul.

– Ce dracu înseamnă toate astea? Ce sîntem în Rusia! întrebă indignat Werbeck. N-aveți dreptul să mă răpiți așa și să mă interogați cu metode a la M.D.V. Dacă credeți că puteți...

– Joe – îl întrerupse amabil Herod. Ești bun s-o iei de la început, te rog?

Din nou prosopul îi brăzdă lui Warbeck obrazul. Sufocat, furios și neputincios, acesta izbucni în plîns.

Herod se juca neglijent cu portofelul.

– După actele Dvs., sînteți profesor, directorul unui liceu. Eram convins că toți profesorii trebuie să fie persoane onorabile. Cum de ați putut să vă amestecați în escrocheria cu moștenirea?

– Care escrocherie? întrebă Warbeck, cu o voce de abia se auzea.

– Escrocheria cu moștenirea – repetă răbdător Herod. Care-i privește pe moștenitorii Buchanan. Ce gogoși le vindeți? De zgîndăriți interesul personal?

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

Warbeck se îndreptă în fotoliu și-și ațintì degetul în direcția tînărului zvelt.

– Cît despre tine, să nu cumva să o începi iarăși cu prosopul ăla!

– Ba o să fac ce-mi place și cînd o să-mi placă – spuse cu ferocitate Herod. De altfel, am să vă lichidez cînd mi-o veni chef. Dumnezeule mare! Te-ai apucat să mă calci pe bătături și asta nu-mi place. Gheșeftul ăsta îmi aduce 75.000 dolari de bine, de rău. Și să nu crezi că o să mă las escrocat de tine!

Urmă o lungă tăcere. O tăcere plină de semnificații pentru toată lumea, cu excepția omului condamnat. În cele din urmă acesta vorbi.

– Sînt un om instruit, spuse el rar. Vorbiți-mi de Galilea sau de poeții Pleiadei și sînt omul vostru, totuși mărturisesc că există unele lacune în cunoștințele mele și în momentul de față mă găsesc în prezența uneia dintre acestea. Sînt în mod cert mult prea multe necunoscute.

– Bine, dar v-am spus doar cum mă numesc – spuse Herod.

Cu o mișcare îl indică pe tînărul zvelt.

– El este Joe Davenport.

Warbeck clătină capul.

– Necunoscute în sensul matematic. X-uri. Soluții ale ecuației Nivelul meu de cunoștințe vorbește în momentul de față.

Joe păru speriat.

– Isuse! – exclamă el fără a-și mișca buzele. S-ar putea ca tipul să fie cu adevărat un dobitoc?

Herod îl cercetă pe Warbeck cu curiozitate.

Am să vă pun punctele pe i – zise el. Combinația cu moștenirea este o escrocherie pe termen lung. Mecanismul este aproximativ următorul: istoria spune că James Buchanan...

– A fost al cincisprezecelea președinte al Statelor Unite?

– În persoană. Istoria spune că a murit fără a lăsa testament lăsîndu-și succesiunea unor moștenitori necunoscuți. Asta a fost în 1868. Astăzi, cu dobînzile adăugate, această succesiune reprezintă milioane de dolari. Te-ai prins?

Warbeck încuviință din cap.

– V-am spus doară că sînt un om cult – murmură el.

– Oricine poartă numele de Buchaman poate fi jumulit cu treaba asta. Este o variantă a escrocheriei cu prizonierul spaniol.

Îi trimit simplu de tot o scrisoare, spunîndu-i că are o șansă ca el să fie unul din moștenitori. Îi întreb ... fac o anchetă și mă însărcinez cu apărarea drepturilor în afacerea asta. Mai adaug că pentru a-și asigura serviciile mele nu-i va costa decît o infimă sumă anuală. Cei mai mulți se prind. Din toate ungherele țării. Și iată că dumneata...

– Stai o clipă – exclamă Warbeck. Cred că pot trage o concluzie din cele ce mi-ați spus. Ați descoperit că fac o anchetă pe lîngă familiile Buchanan. Și credeți că vreau să mă lansez și eu în aceeași combinație. Că vreau să vă tai... da, să vă tai creanga de sub picioare?

– Și vreți să-mi spuneți – întrebă Herod furios – că nu faceți tocmai asta?

– Oh! Doamne! – strigă Warbeck. Trebuie să mi se întîmple una ca asta! Mie! Mulțumesc, Doamne! Mulțumesc. O să-ți fiu în veci recunoscător!

În exaltarea și fericirea ce-l copleșea, se întoarse către Joe.

– Dați-mi prosopul acela – spuse el – aruncați-mi-l pur și simplu. Trebuie să mă șterg pe față.

Prinse prosopul din zbor şi-şi tamponă obrazul.

– Ei bine! repetă Herod. Nu faceţi tocmai asta?

– Nu, răspunse Warbeck. Nu încerc deloc să vă tai creanga de sub picioare, dar vă sînt recunoscător pentru eroarea asta. Şi vă rog să mă credeţi că vă sînt. Nici nu vă imaginaţi cît poate fi de măgulitor pentru un profesor să fie luat drept pungaş.

Se ridică din fotoliu şi se apropie de birou pentru a-şi recăpăta portofelul şi celelalte obiecte personale.

– Hei! O clipă – lătră Herod.

Tînărul cel slab îşi întinse braţul şi-l înfăşcă pe Warbeck de încheietura mîinii, strîngîndu-l ca-ntr-un cleşte.

– Vă rog, destul – spuse cu nerăbdare omul condamnat. Vedeţi bine doar că totul n-a fost decît o eroare ridicolă.

– Am să-ţi spun mai tîrziu dacă este o eroare şi am să-ţi spun şi dacă este ridicolă – replică Herod. Pentru moment o să faci exact ce ţi se va spune să faci.

– Asta s-o crezi tu!

Cu o mişcare violentă, Warbeck îşi eliberă mîna şi-l pocni peste ochi cu prosopul pe Joe. Dintr-un singur salt ajunse în spatele biroului, apucă un presse-papier şi-l zvîrli în geam. Cioburile căzură cu un zgomot asurzitor.

– Joe! – urlă Herod.

Warbeck ridică din furcă receptorul telefonului şi formă pe disc numărul de la informaţii. Îşi luă bricheta de pe birou, o aprinse şi o lăsă să cadă în coşul de hîrtii. Vocea telefonistei răsună în receptor. Warbeck urlă:

– Daţi-mi poliţia!

Apoi, dintr-un şut, trimise coşul de hîrtii, transformat în torţă, în mijlocul camerei.

– Joe! – urlă Herod, tropăind peste hîrtiile aprinse.

Warbeck rînji. Acoperi cu palma microfonul receptorului care bolborosea.

– Eşti dispus să negociem! se interesă el.

– Porcule! – mîrîi Joe. Îşi ridică palmele de pe ochi şi se strecură către Warbeck.

– Nu! – strigă Herod. Ţicnitul ăsta a făcut gură să-i trimită un curcan! E într-adevăr un om cinstit.

Apoi, întorcîndu-se spre Warbeck, îi spuse împăciuitor:

– Să terminăm cu povestea asta! Anulaţi apelul ăsta! N-o să vă pară rău! Cereţi tot ce vreţi, numai anulaţi apelul ăsta.

Omul condamnat duse receptorul la ureche. Zise:

– Mă numesc M.P. Warbeck. Tocmai eram într-o consultaţie cu avocatul meu, care are acest telefon, cînd un idiot, amator de glume proaste, v-a chemat. Nu-i nimic. Nu vă deranjaţi şi rechemaţi-mă pentru verificare.

Închise, îşi băgă în buzunare lucrurile personale şi-i făcu cu ochiul lui Herod. Telefonul sună.

Warbeck răspunse, liniştit încă odată poliţia şi închise. Ocoli biroul şi-i întinse lui Joie cheile de la maşină.

– Coboriţi pînă la maşină – spuse el. Trebuie să ştiţi unde aţi parcat-o. Deschideţi compartimentul de bord şi aduceţi-mi plicul de hîrtie groasă pe care o să-l găsiţi acolo.

– Ştii că ai haz! Ia te uită! – împroşcă Joe.

Ochii lui încă lăcrimau.

– Fă ce ţi se spune – insistă cu hotărîre Warbeck.

– O clipă. Warbeck – zise Herod. Ce-i asta? Alt subterfugiu? V-am spus că vă vom da o compensaţie, însă...

– Vreau să vă explic de ce mă interesez de Buchanani – replică Warbeck. În mod sigur, voi, tu şi Joe, trebuie să aveţi ceea ce-mi trebuie ca să regăsesc un anumit Buchanan. Buchananul meu are 10 ani. Şi el valorează de o sută de ori mai mult decît mirajul vostru de cîteva milioane de dolari.

Herod îl privi cu ochii rotunzi.

– Coboară să cauţi plicul ăla, Joe. Şi dacă tot eşti acolo, ai face bine să aranjezi şi chestia cu fereastra spartă, dacă a ieşit vreo dandana.

Omul condamnat îşi aşează cu grijă pe genunchi plicul de hîrtie groasă.

– Un director de liceu – explică el – are datoria de a supraveghea clasele. El trebuie să urmărească munca elevilor săi. Să le evalueze progresele. Să le rezolve problemele şi aşa mai departe. Da asta se face în mod succesiv la întîmplare. Am 900 de elevi în liceu şi este evident că nu pot să-i urmăresc pe toţi.

Herod clătină afirmativ din cap. Figura lui Joe era lipsită de orice expresie.

– Frunzărind compunerile celor dintr-a şasea luna trecută – continuă Warbeck – am dat peste un document surprinzător.

Deschise plicul şi scoase mai multe foi dictando, pline de pete şi acoperite cu un scris sîrguincios.

– Asta este lucrarea unui oarecare Stuart Buchanan, elev într-a şasea. Trebuie să aibă circa 10 ani. Subiectul compunerii era: „Vacanţa mea". Citiţi-o şi veţi înţelege de ce trebuie neapărat regăsit Stuart Buchanan.

Îi aruncă foile lui Heros, care le prinse, îşi luă ochelarii cu ramă de os şi şi-i aranjă pe nas. Joe se apropie de spatele fotoliului şi privi peste umărul lui.

„Vacanţa mea"

de Stuart Buchanan

„Vara asta mi-am vizitat prietenii. Am trei prieteni şi ei sînt foarte buni. Mai întîi este Tommy care locuieşte la ţară şi este astronom. Tommy a construit el însuşi propriul său telescop din sticlă de 15 cm., pe care a plătit-o singur. El priveşte stelele în fiecare seară şi mă lasă să mă uit şi eu. Chiar cînd a plouat cu broaşte..."

– Ce dracu' îmi dai să citesc?

– Continuă! Continuă mai departe – spuse Warbeck.

„... cu broaşte, noi am putut privi stelele pentru că Tommy a făcut o chestie care se pune în capul telescoapei, care urcă ca un proiector şi face o gaură în cer ca să poţi vedea prin ploaie sau orice altceva pînă la stele".

– Ai terminat cu astronomia? întrebă Warbeck.

– Nu înţeleg nimic.

– Tommy s-a săturat să aştepte nopţile senine. A inventat ceva care traversează norii din atmosferă... un canal de vid... astfel încît poate face observaţii cu telescopul lui indiferent de starea timpului. Asta echivalează cu o rază dezintegrantă.

– Ce tot bîigui?

– Nu bîigui deloc. Continuă să citeşti. O să vezi.

„Apoi m-am dus la Mari-Ann şi am rămas o săptămînă întreagă la ea. Pentru că Mari-Ann are un transformator de spanaci şi de tubeculi de fasolă verde".

– Ce dracu este un transformator de spanaci.

– Spanac. Transformator de spanac. Ortografia nu este materia forte a lui Stuart. „Tubeculii" sînt tuberculi şi „fasolă" – fasole.

„... tubeculi şi fasolă verde. Cînt maicăsa nea dat să mîncăm, Mary-Ann a apăsat butonul transformatorului ei şi el a rămas la fel pe dinafară numa că înăuntru era o prăjitură de cireşe cu fragi. Am întrebat-o pe MAry-Ann cum şi ea mia răspuns: Ehlv.

– Înţeleg din ce în ce mai puţin.

– Şi totuşi e simplu. Lui Mary-Ann nu-i plac legumele şi ea este la fel de subtilă ca şi Tommy, astronomul. Ea transmută spanacul în prăjituri cu cireşe şi fragi. Ea se ospătează cu această prăjitură şi Stuart de asemenea.

– Te-ai scrîntit!

– Nu eu. Puştii ăştia... Sînt nişte genii. Genii? Ce tot spun, geniile pe lîngă ei sînt nişte bieţi prostănaci. Nu există un calificativ pentru copii ăştia.

– Eu unul n-o cred. Acest Stuart Buchanan are o imaginaţie bogată. Punct şi basta.

– Aşa gîndeşti dumneata. Dar despre „Enhv" ce spui? Cum transmută Mary-Ann materia. Mi-am piedut o mulţime de vreme şi la urmă tot am aflat ce vrea să spună „Enhv". Este faimoasa teorie a cuantelor a lui Planck. E=nhv. Dar continuaţi să citiţi, căci n-aţi ajuns încă unde este cel mai interesant. Aşteptaţi să ajungeţi la Ethel, leneşa.

"Prietenul meu George construieşte avioane foarte bune şi mici. George este foarte neîndemînatic, cu mîinile dar face omuleţi din plastilină. El le spune ce trebuie făcut şi ei construiesc pentru el."

– Nu pricep o boabă.

– Este vorba de George – constructorul de modele de avioane.

– Bine şi ce-i cu asta?

– Dar e simplu. El face androizi în miniatură... roboţi... care construiesc modele pentru el. I-un băiat inteligent, acest George! Dar mai bine citiţi pasajul despre sora lui.

„Sora lui Ethel este fata cea mai leneşă din cîte am văzut. Ea este înaltă şi plăpîndă şi detestează să meargă. De asemenea cînd mama ei o trimite după tîrguieli Ethel se gîndeşte că ea se duce la magazin şi se gîndeşte că s-a întors acasă cu toate pachetele şi după aia ea trebuie să rămînă ascunsă în camera lui George cît timp trebuie să se ducă şi să se întoarcă. George şi cu mine ne rîdem de ea, pentru că ea este atît de plăpîndă şi de leneşă, dar ea se duce la cinema fără să plătească şi a văzut deja Hopalong Cassidi de şaişpe ori".

•••

Herod îl privi pe Warbeck cu ochi rotunzi.

– Un adevărat fenomen, mititica asta de Ethel – zise Warbeck. Ea este prea leneşă pentru a merge şi atnci se teleportează. Urmează cîteva momente neplăcute cînd trebuie să-şi camufleze faptele.

Atunci trebuie să se ascundă, iar George şi Stuart o iau peste picior.

– Ce face?... Se teleportează?

– Da, chiar asta am spus. Ea se deplasează dintr-un loc în altul, gîndindu-se numai la drumul pe care trebuie să-l facă.

– Aşa ceva este imposibil! – strigă indignat Joe.

– Era imposibil pînă la apariţia leneşei de Ethel.

– Eu unul n-o cred – spuse Herod. Nu cred o boabă din toate astea.

– Credeţi voi că totul se petrece numai în imaginaţia lui Stuart?

– Ai o altă explicaţie?

– Şi ecuaţia lui Planck? E=nhv?

– Puştiul a scornit-o şi pe asta. O simplă coincidenţă.

– Vi se pare posibil?

– Atunci a citit-o pe undeva.

– Un băieţel de 10 ani? Nici vorbă!

– Îţi spun că nu cred – urlă Herod. Lasă-mă să-i vorbesc cinci minute haimanalei ăsteia mici şi am să ţi-o dovedesc.

– Chiar aşa aveam şi eu de gînd să fac... Însă e o chestie – puştiul a dispărut.

– Cum adică?

– S-a volatilizat. Iată de ce sînt în curs de a vizita toate familiile Buchanan din oraş. Chiar în ziua în care amintit compunerea asta, am dispus să fie căutat acest Stuart Buchanan – într-a şasea – pentru a-i vorbi, însă el dispăruse. Nimeni nu l-a mai revăzut de atunci.

– Şi familia lui?

– Familia lui a dispărut odată cu el.

Warbeck se aplecă, încordat, înainte.

– Ascultaţi-mă bine. Întregul dosar care-l privea pe acest elev şi familia sa a dispărut. Totul s-a volatilizat. Cîteva persoane şi-au amintit vag de el, dar apoi gata. Au dispărut şi ei.

– Doamne Isuse! exclamă Joe. Au întins-o toţi?

– Exact. Au întins-o. Mulţumesc, Joe.

Warbeck îi făcu cu ochiul lui Herod.

– Ce situaţie! Iată un copil care leagă prietenie cu

alți copii, care sînt geniali. Aceștia au făcut descoperiri fantastice în scopuri copilărești: Ethel se teleportează pentru că este prea leneșă pentru a se duce după tîrguieli. George face roboți care-i construiesc modele de avioane. Mary-Ann transmută alimentele pentru că detestă spanacul. Dumnezeu știe ce mai fac și ceilalți prieteni ai lui Stuart. O fi existînd poate vreun Mathew care să fi inventat mașina de dat timpul înapoi, ca să-și facă tezele liniștit, acasă.

Herod schiță cu mîna un slab gest negativ.

– De unde, deodată atîtea genii? Ce putea doară să se întîmple?

– Habar n-am. Radiații atomice? Clorul din apa potabilă?

Antibioticele? În ziua de astăzi jonglăm atîta cu chimia organică, încît mai poate ști cineva cu precizie ce a ieșit de aici?

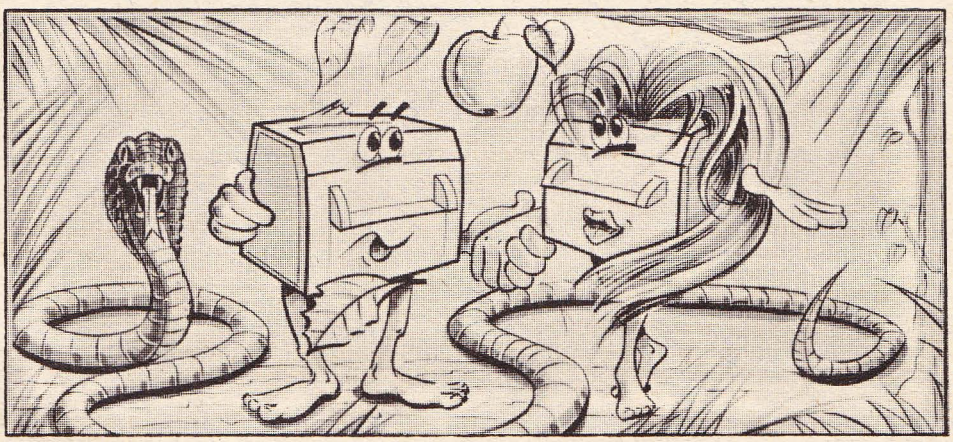

Aș da mult să pot afla, dar nu reușesc. Stuart Buchanan a flecărit ca un puști. Cînd mi-am început ancheta, s-a speriat și a fugit.

– O fi și el vreun geniu.

– Foarte posibil. Știți, doar cum sînt puștii: ei frecventează în general alți puști care împărtășesc aceleași idei și care sînt atrași de aceleași lucruri.

– Dar ce soi de geniu este el? Care-i talentul lui particular.

– Îl ignor. Tot ce știu, este că el a dispărut. Și-a camuflat urmele, a distrus toate hîrtiile care ar fi putut să mă ajute să-l regăsesc și s-a volatilizat pur și simplu.

– Cum a putut ajunge....

– Mă întreb și acum.

– Și dacă plodul s-o fi manifestînd ca borfaș – zise Joe. Dac-o fi vreun expert în spageri sau pungășeli?

Herod zîmbi străveziu.

– Un excroc de geniu? Un super „creier"? Un Mariarty în față?

– S-ar putea să fie și un hoț genial, însă nu vă lăsați influențați de fuga lui. Toți copiii dau bir cu fugiții atunci cînd au de făcut față unei crize. Atunci își doresc sau că aceasta să nu se fi produs niciodată, sau ca ei să se afle la mii de kilometri depărtare. Este posibil ca Stuart Buchanan să fie la milioane de kilometri, însă trebuie neapărat să-l regăsim...

– Numai ca să vedem dacă plodul e sau nu scrîntit? – întrebă Joe.

– Nu, pentru ca să-i găsim prietenii. Să vă dau o idee? Cît ar plăti armata pentru o rază dezintegratoare? Care ar fi valoarea unui transmutator de alimente? Dacă noi am fi în stare să fabricăm roboți vii, la cît s-ar ridica contul nostru în bancă? Dar dacă am fi capabili să ne teleportăm, care ar fi limitele puterii noastre?

Urmă o tăcere apăsătoare, apoi Herod se ridică.

Domnule Warbeck – zise el – ce sîntem noi, Joe și cu mine? Niște cretini nenorociți? Eu unul atît vă spun: că vă mulțumim a ne fi asociat la planul dumneavoastră. N-o s-o regretați. Noi o să regăsim puștiul.

•••

Este imposibil pentru oricine de a dispare fără a lăsa nici cea mai mică urmă... chiar și pentru un criminal de geniu. Deseori este dificil de a regăsi această urmă... chiar și pentru un expert în dispariții subite. Există însă o tehnică profesională ignorată de amatori.

– Pur și simplu ați călcat în strachini – explica foarte amabil Herod domnului condamnat – vinînd Buchananii unul după altul. Cercetările de acest gen își au subtilitățile lor. Niciodată nu trebuie să alergi după un dispărut. Trebuie să i te întorci pe urme și să cauți, pînă găsești vreun detaliu, vreun amănunt, pe care el l-a omis sau uitat.

– Un geniu nu omite nimic.

– Să admitem că puștiul ăsta este un geniu, un miracol, de un gen încă nedeterminat. Să-i acordăm toate însușirile pe care le doriți, dar un puști rămîne tot un puști. În mod sigur a omis ceva. Și noi o să-l descoperim.

În trei zile Warbeck fu inițiat în cele mai surprinzătoare metode de anchetă. Se interesară la biroul de poștă din Washington Height de familiile Buchanan, care locuiseră în acest district, și apoi s-au mutat. Lăsaseră cumva o adresă unde să le fie retrimisă corespondența? Nu.

Trecură pe la birourile Companiei de Gaz și Electricitate din Washington Heights. Toți abonații de la gaze și electricitate trebuie să-și transfere conturile în caz de mutare. Dacă părăsesc orașul ei solicită în general restituirea cauțiunii. Exista urma unei asemenea operațiuni pentru un abonat numindu-se Buchanan? Nu.

Există o lege a statului, conform căreia toți conducătorii de automobile trebuie să semnalizeze la Biroul de Circulație (Serviciul Permiselor de conducere) orice schimbare de adresă, în caz contrar fiind pasibilă de amendă, închisoare sau încă și mai rău.

Există la Biroul de Circulație vreun aviz de schimbare de adresă pentru un oarecare Buchanan? Nu!

Întrebară la agenția imobiliară R.J., proprietara și exploatanta unui imobil de locuințe în Washington Heights, în care un Buchnan ocupase cu chirie un apartament de patru camere.

Contractul de închiriere al agenției R.J. necesita, cum o fac mai toate contractele de acest gen, numele și adresele celor doi garanți de moralitate ai locatarului. Era posibil de a vedea aceste garanții? Nu! Nu exista nici un contract de închiriere pe acest nume în arhivele agenției.

– Se poate ca Joe să aibă dreptate – se lamentă Warbeck în biroul lui Harod. Se poate ca băiatul ăsta să fie într-adevăr un geniu al crimei. Cum o fi putut să pună mîna pe toate aceste documente și să le distrugă? Prin spargere? Prin mituirea funcționarilor? Furînd actele? Făcînd uz de amenințări? Cum o fi făcut?

– O să-l întrebăm noi, cînd l-om lua de guler - spuse cu ferocitate Herod. Foarte bine. Pînă-n prezent blestematul ăsta de puști ne-a blocat principalele direcții. N-a uitat nici măcar un singur chițibuș. Dar îmi rămîne o șmecherie pe care am ținut-o în rezervă. Haidem să-l vedem pe portarul blocului unde a locuit.

– S-au interogat acum cîteva luni – obiectă Warbeck. Își amintește de familia Buchanan și cu asta basta. Habar nu are unde au plecat.

– Știe el altceva; ceva pe care puștiul în mod sigur a uitat să-l ascundă. Haidem!

Se duseră la Washington Heights și-l găsiră pe dl. Jacob Rysdale luîndu-și masa în cabina sa, la subsolul imobilului. Dl. Rysdael n-avea nici un chef să-și abandoneze ciorba, însă vederea unei bancnote de 5 dolari îl făcu să-și schimbe opinia.

– Este vorba despre familia Buchanan... începu Herod.– I-am spus lui tot ce știam

– îl întrerupse Rysdale arătîndu-l pe Warbeck.

– Bine.. Dar el a uitat în mod sigur să vă întrebe ceva. Îmi permiteți să vă pun această întrebare?

Rysdale trase o ochiadă la bancnota de 5 dolari și încuviință din cap.

– Cînd se instalează într-un imobil sau se părăsește acesta, portarul notează de obicei numele întreprinderii care trimite hamali pentru cazul în care s-ar produce pagube în clădire. Eu sînt jurist. Știu asta. Se procedează așa pentru a despăgubi asociația co-proprietarilor în cazul în care vor trebui deschise acțiuni în justiție. Este exact?

Figura lui Rysdale se luminâ.

– Să mă ia dracu! exclamă el. E chiar așa. Uitasem de-a binelea. Cel de acolo nu a întrebat de asta.

– Nu știa. Și numele întreprinderii care i-a mutat pe Buchanani?

Rysdale se repezi la un raft de cărți aflat pe peretele opus. Scoase o agendă foarte jerpelită și o deschise. Își umezi degetul și începu s-o frunzărească.

– Aha! Uite-aici – exclamă el. Societatea de prestații – mutări AVON. Camionul numărul G-4.

Dar societatea de pestații AVON n-avea știință să fi mutat vreodată familia Buchanan din Washington Heights.

– Puștiul și-a luat într-adevăr toate măsurile de precauție – murmură Herod.

Dar exista un registru menționînd hamalii care au fost pe camionul G-4 în acea zi.

Anchetatorii îi interogară pe respectivii, cînd aceștia veniră să ponteze la sfîrșitul zilei de lucru. Whiskyul și paralele nu întîrziară să le împrospăteze memoria. Își amintiră vag de corvoada la Washington Heigths. Le luase toată ziua, căci trebuiseră să ducă mobila tocmai la dracu-n praznic, la Brooklyn.

– Dumnezeule mare! Brooklyn! – murmură Warbeck.

La ce adresă în Brooklyn? Undeva pe Maple Park Row. La ce număr? Imposibil să-și mai amintească numărul.

– Joe, du-te de cumpără un plan!

Studiară planul Brooklynului și găsiră Maple Park Row. Strada era chiar la dracu-n praznic, departe de centru. Avea cu totul douăsprezece numere.

– Am încurcat-o cu nenorocitele astea de blocuri din Brooklyn – bombăni Joe. Sînt de două ori mai lungi decît oriunde altundeva. Eu, unul, le cunosc.

Herod înălță din umeri.

– Frige – spuse el. Ce-a mai rămas nu-i decît chestie de alergătură. Patru blocuri pentru fiecare dintre noi. Verificați fiecare imobil, fiecare apartament. Recenzați fiecare băiețel de circa 10 ani. După aceea Warback va putea controla dacă nu locuiesc sub nume fals.

– Avem o mie de plozi pe centimetru pătrat în Brooklyn!

– Avem un milion de dolari pe zi de cules dacă-l găsim. Gata – la treabă!

Maple Park Row era o stradă lungă și sinuoasă, mărginită de blocuri cu 5 etaje. Trotuarele erau pline de cărucioare de copii și de bătrînele așezate pe scaune pliante.

Pe lîngă trotuare – un lanț de mașini în staționare. Pe pavaj erau trasate cu cretă terenuri de stickball, semănînd cu un fel de diamant prelungit. Fiecare gură de canal desemna un teren de țintă.

– Totul e la fel ca-n Bronx – spuse Joe cu o umbră de nostalgie în voce. Se fac zece ani de cînd n-am mai dat pe acasă, în Bronx.

Coborî trist strada, îndreptîndu-se spre sectorul său, strecurîndu-se printre puștimea jucînd stickball, cu acea abilitate înnăscută a orășeanului.

Warbeck păstră o amintire nostalgică despre această despărțire, căci Joe Devenport nu mai reveni niciodată.

În prima zi Warbeck și Herod crezură că a dat peste o urmă caldă. Însă a doua zi își dădură seama că nmic nu putea fi atît de cald, încît să-l țină 48 de ore pe Joe departe de ei. În cea de a treia zi, fură nevoiți să constate evidența.

– E mort – zise calm Herod – puștiul l-a avut.

– Cum?

– L-a ucis.

– Un pici de 10 ani? Un copil?

– Voiai să știi ce fel de geniu este Stuart Buchanan, nu-i așa? Ei bine, te-am lămurit.

– Nu-mi vine să cred.

– Atunci explică-mi ce s-a întîmplat cu Joe.

– Ne-a părăsit.

– Să fim serioși! Nu atunci cînd este în joc un milion de dolari pe zi.

– Dar unde-i cadavrul?

– Întreabă-l pe puști. Trebuie că a inventat niște chestii de l-ar fi lăsat mască pînă și pe Dick Tracy în persoană.

– Și cum l-a ucis?

– Întreabă-l tot pe plod. El e geniul.

– Herod... Mi-e frică.

– Și mie. Vrei s-o lăsăm baltă?

– Nu văd cum am putea-o face. Dacă băiatul ăsta este atît de periculos, sîntem obligați să-l găsim și să-l demascăm.

– Ce mai, „mama răniților", nu-i așa?

– Dacă ții atîta, poți să-mi spui și așa.

– Ei bine, eu unul continui să mă gîndesc la bani.

Se întoarseră în Maple Park Row și se ocupară de cele patru blocuri atribuite lui Joe.

Se deplasau prudent, aproape hoțește. Se despărțiră și-și începură ancheta, fiecare de la un capăt al sectorului, îndreptîndu-se către centru, intrînd în bloc, urcînd pe scară, verificînd apartament cu apartament, apoi recoborînd pentru a o lua de la început în imobilul următor. Era o muncă îndelungată, monotonă și obositoare. Din timp în timp, se zăreau de departe, ieșind dintr-o clădire sumbră, pentru a intra într-alta. Astfel îl văzu pentru ultima oară Warbeck pe Walter Herod.

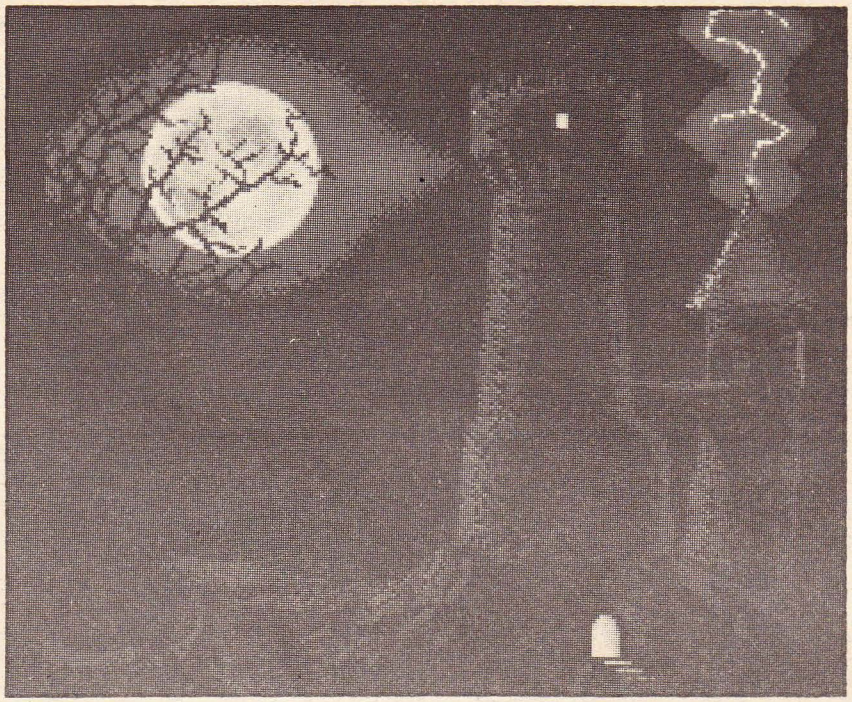

Warbeck era așezat în mașina sa și aștepta.

Warbeck era așezat în mașina sa și tremura.

„Ar trebui să chem poliția – murmură el, știind totuși cu siguranță că nu o va face. Băiatul ăsta posedă o armă. Ceva inventat de el. Ceva absurd, ca toate celelalte. Vreo lumină specială ca să poți juca bile pe întuneric, care însă omoară și oamenii. Vreo mașină de jucat dame care însă și hipnotizează. Vreo bandă de gangsteri – roboți pentru jocul de-a hoții și gardiștii, care s-o fi ocupat de Joe și de Herod. Este un copil genial. Periculos. Mortal. Ce mă fac?

Omul condamnat ieși din mașină și coborî strada clătinîndu-se, luînd-o către jumătatea de sector atribuită lui Herod.

Ce se va întîmpla cînd Stuart Buchanan va fi adult? – se întreba el. Ce se va întîmpla cînd toți ceilalți vor fi oameni mari: Tommy și George și Mary-Ann, și Ethel, cea trîndavă? De ce să n-o iau acum la fugă? Ce mai caut pe aici?

Amurgul cuprindea Maple Park Row. Bătrînele plecaseră, strîngîndu-și scaunele de camping, precum arabii corturile. Mașinile în staționare erau tot acolo. Meciurile de stickball se terminaseră, însă alte jocuri se organizau la lumina felinarelor... jocuri cu capsule de sticlă, cu fișe de scor de baseball, cu monezi stîlciate....

Pe cer, reverberația purpurie a orașului devenea mai densă și, traversînd-o, se putea vedea sclipirea Luceafărului, care luase locul soarelui pe firmament.

„El trebuie să-și cunoască puterea – mormăi furios, Warbeck. Trebuie că-și dă seama cît este de periculos. De aceea se ascunde. Sentimentul de culpabilitate. Și iată de ce ne-a distrus unul cîte unul, distrîndu-se singur. Un copil viclean, un geniu răufăcător, un geniu asasin...

Warbeck se opri chiar în mijlocul lui Maple Park Row.

– Buchanan! – strigă el. Stuart Buchanan!

Copiii care se aflau lîngă el se opriră din joacă și-l priviră cu ochi rotunzi.

– Stuart Buchanan! – vocea lui Warbeck se sparse, alunecînd către criza de nervi. Mă auzi?

Urletul lui pluti tot mai departe în lungul străzii. Alte jocuri se opriră: refrenul chinezesc, lumina roșie și boxeball-ul.

– Buchanan! – strigă încă o dată Warbeck – Stuart Buchanan! Ieși afară, ieși de acolo de unde te afli!

Universul se opri, imobil.

În strada dintre numerele 217 și 219, jucîndu-se de-a v-ați ascunselea printre lăzile de gunoi stivuite, Stuart Buchanan își auzi numele și se ghemui și mai mult. Avea 10 ani, purta un pulover blujeans și sandale. Era încordat și decis să nu se lase prins din nou. O să rămînă ascuns pînă cînd va putea să alerge nestingherit și să atingă barul. În timp ce se instala cît mai comod printre lăzi, văzu pe cer către apus sclipirea Luceafărului.

– Steaua sus răsare, ca o taină mare, murmură el plin de candoare. Prima stea răsărită, prima dorință împlinită. Stea frumoasă ce te văd prima-n această seară, te rog realizează-mi rugămintea.

Se întrerupse și chibzui. Apoi își formulă dorința.

– Doamne-Doamne, să ne binecuvînteze pe tata și pe mama și pe mine, ca și pe toți prietenii noștri, și să mă facă băiat cuminte și te mai rog, steluțo, să-mi dai voie să fiu mereu fericit. Și mai vreau ca toți cei care încearcă să mă plictisească să plece de aici... să plece departe de tot... și să mă lase în pace pentru totdeauna.

În mijlocul străzii, Marion Perkin Warbeck mai făcu cîțiva pași și trăgîndu-și sufletul, se pregăti să strige din nou.

Și apoi, deodată, se trezi în altă parte, mergînd pe un drum necunoscut. Era un drum alb, drept, despicînd la infinit obscuritatea, prelungindu-se în eternitate. Un drum trist, pustiu, fără sfîrșit, ducînd de nicăieri, către nicăieri...

Warbeck înainta anevoios în lungul acestui drum, ca un automat, uluit, incapabil de a se opri, incapabil de a gîndi în acest infinit aflat în afara timpului. Pas după pas, el avansa pe acest drum necunoscut. Fără puterea de a se întoarce. În fața lui văzu, ca niște puncte minuscule, siluete înșirate pe această cale în sens unic ducînd către veșnicie. Unul dintre puncte trebuia să fie Herod. Iar înaintea lui Herod, se zărea un punct mai mic, probabil Joe Devenport. Și în fața lui Joe se putea distinge un lung șirag de puncte devenind din ce în ce mai mici, infinit de mici.

Făcînd un efort considerabil, reuși să întoarcă capul o singură dată și să privească peste umăr. În spatele lui, ceață și îndepărtată, o siluetă avansa cu trudă și, în spatele acesteia, o alta se materializă brusc, și apoi o alta, și încă o alta...

În timp ce Stuart Buchanan se ghemuia în spatele lăzilor de gunoi, pînă ce strigătul de „Gata" al celui ce se „făcuse", nici nu-i trecea prin minte că l-ar fi lichidat pe Warbeck.

După cum nu-și dădea seama că i-ar fi distrus pe Herod, pe Joe Devenport și încă alți zece ca ei.

Nu-și dăduse seama că și-a determinat părinții să fugă din Washington Heights, că a distrus acte și documente, amintiri și oameni, numai din simpla dorință de a fi lăsat în pace.

Nu-și dădea seama că este un geniu.

Căci el avea puterea de a-și realiza dorințele.

Traducerea:
Mihaela și Cristian Ionescu.

DON SIMON

CÎMPIILE ZOLAX

Cu durere, pentru Kurt Cobain de la Nirvana"

Ieri a murit Francesca. A plecat fără vreun cuvînt din mijlocul comunităţii. S-a suit pe follceps şi a dispărut ca o nălucă. Părul aprins ca focul a fluturat cîteva clipe sub suflul tăios al uraganului de miazăzi, apoi s-a spulberat sub limba orizontului.

Oamenii s-au uitat multă vreme în direcţia unde dispăruse, tot sperînd să se întoarcă. Dar ea n-a mai apărut, căci crepusculul a prins-o între briciurile sale şi a dezintegrat-o.

(Jjjjj. Vîntul?)

Noaptea, dinspre cîmpiile Zolax, au venit tînguirile unei melodii celeste. Tot sufletul Francescăi era în acele acorduri grave. Iar oamenii stăteau să le asculte, ştiind că era ultimul ei cîntec. Zidurile nu s-au mai clătinat în acea noapte, iar florile de portocal au pleznit şi au umplut satul cu mirosul lor tare.

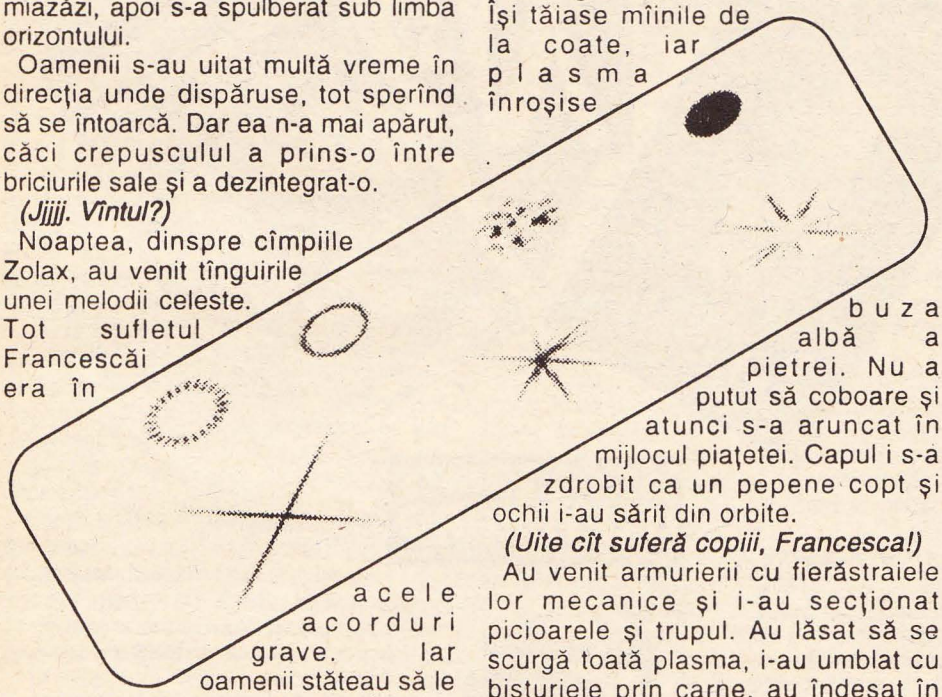

Oamenii s-au strîns în jurul flăcărilor să-şi povestească revelaţiile. Semnele viziunilor, ale tuturor celor cărora li s-au arătat. Nu semănau cu cele prorocite de Vuim. Poate Francesca.

S-au gîndit la ea. De ce nu le spusese? Vuimul se uita absent peste flăcări şi nu rostea nici un cuvînt. Ce cuvînt ar fi fost în stare să-i consoleze pentru pierderea Francescăi?

(De ce tu, Francesca?)

Follceps-ii trăgeau de lanţuri şi urlau aţîţaţi de muzica din ce în ce mai slabă care venea din văzduh. Sau poate presimţeau turbioanele uraganului apropiindu-se.

Oamenii s-au ridicat şi s-au uitat spre apus. Însă norii de praf nu se vedeau, căci muzica încă nu murise.

Animalele rîcîiau nisipul cu braţele lor puternice şi crestele, energizate de plafonul jos al norilor, străluceau sălbatic.

(Oricine. Nu tu, Francesca!)

Copiii s-au suit pe ziduri şi s-au holbat în lungul cîmpiei. Cîţiva au rămas acolo peste noapte, refuzînd să creadă că ea n-o să mai apară niciodată.

Femeile i-au înduplecat greu să coboare. Au bocit lîngă ziduri pentru că se simţeau vinovate. Copiii au coborît plîngînd, cu ochii înroşiţi de nesomn şi capetele înfierbîntate.

Doar grasul Johanes a rămas sus. Îşi tăiase mîinile de la coate, iar plasma înroşise buza albă a pietrei. Nu a putut să coboare şi atunci s-a aruncat în mijlocul piaţetei. Capul i s-a zdrobit ca un pepene copt şi ochii i-au sărit din orbite.

(Uite cît suferă copiii, Francesca!)

Au venit armurierii cu fierăstraiele lor mecanice şi i-au secţionat picioarele şi trupul. Au lăsat să se scurgă toată plasma, i-au umblat cu bisturiele prin carne, au îndesat în saci oasele din nichel şi au plecat. Apoi a venit Vuimul şi a ridicat între degetele descărnate ţeasta lui Johanes. I-a debranşat cablurile care o ţineau legată de trup şi a legat-o la brîul lui lat, de unităţi mentale.

(Şi numai pentru tine!)

Ce hidos arăta Johanes! Însă mintea lui, activată de energia Vuimului, era vie. Iar jertfa lui împrăştiase puţin norii. Şi muzica din trupul lui mic, sunetele din sufletul lui mare, veneau încet peste cîmpie.

Plînset. Plînsul lui Johanes.

Şi tufele de portocali s-au mişcat, căci acum muzica lui se amestecase cu cea a Francescăi.

Cîtva timp uraganul va dormi legănat de sunete. Şi cîmpul va renaşte. Iar oamenii vor procrea. Pentru că va fi mereu nevoie de noi jertfe pentru gîtul nesăţios al vîntului mîncător de muzică.

A.C.F.S.F. „Quo Vadis" Ploieşti

ANDREI VALACHI

La steaua ce-a apus

Oglinda apelor. Miracolul peliculei subţiri din care chipul său îţi întoarce o căutătură lungă amestecată cu peşti, scoici şi alge ori poate numai cu nămol ridicat de curenţi.

Îmi aduc aminte că pe cînd eram copil, trimis într-un soi de vacanţă forţată la ţară, obişnuiam să fixez minute în şir suprafaţa stîrnită de vînt a iazului din sat. Niciodată n-am reuşit să conştientizez ce căutam acolo. Poate îmi imaginam c-aş putea vedea ceva ce ştiam că nu poate fi văzut, poate că lucirea apei mă incinta la fel cum mă incitau şi tinichelele de pe tarabele ţiganilor.

A trecut mai mult de o oră de cînd pluta n-a mişcat. Zace inertă pe nemişcarea apei ca o pată de grăsime dintr-o ciorbă. E amiază, un soare bolînd arde deasupra mea alungînd peştii în stuf. De ce dracu mai stau la baltă? Vor trece ore bune înainte ca peştii să atace din nou rîma din cîrligul meu. Strălucirea soarelui în apă mă orbeşte dar nu-mi pot deslipi ochii din iaz. Nu pentru că aştept vreo clătinare a plutei, pur şi simplu am regăsit fascinaţia de altădată pentru oglinda apei. Ieri, aici s-a înecat un puşti. Nu-l cunosc şi nici măcar n-am vrut să-l cunosc. Bunică-mea a insistat să-mi explice cine-i Ileana lui Răţoi, mama băiatului.

„Nu vreau, nu vreau să ştiu cine-i mă-sa. Nu vreau să ştiu de el, n-am nici un chef să transform un nume într-o amintire sinistră", am încercat eu să-i explic. Degeaba, bunică-mea e o ţărancă simplă.

Apa şi cerul. Privesc prin ele, m-am cufundat sincron în ambele... Oglinda dintre ele care-ncearcă să le despartă inseparabilitatea, oglinda pe care încerc s-o străpung cu privirea.

Pe băiat, pe acest Mitruţ al cărui chip nu mi l-am adus aminte cu toată înverşunarea bunică-mii, l-au găsit abia spre seară. Eram de faţă cînd l-au scos. Vînăt, cu ochii împietriţi spre cerul încleiat de semiobscuritate.

Privesc în apă, privesc şi brusc, văd dincolo de nemişcarea ei. Mă trec frisoane. Oglinda apei şi-a spart opacitatea în faţa ochilor mei uimiţi. Văd, văd şi simt cortegiul de umbre care se scurge dincolo de pelicula subţire. Sînt înşiruite cu miile în spatele Stelei întunecate, liderul celor de dincolo de ape. Şi trec, trec, într-o înţepenită peregrinare, iar Steaua îşi trimite mesajul negru către mine. Strigătul Ei e vaiet, un şuier plîngăcios care iscă în mine durere. Doamne, ce durere! Chinul de-a fi de partea cealaltă a oglinzii. Vreau să păşesc dincolo, s-o-mbrăţişez, să-mi trec puterile în Ea, să-mi contopesc gîndul cu veşnicia Ei, renunţînd la efemerul meu înveliş.

– Hei, omule, vezi ce faci, că-i adîncă!

Trezit din transă privesc la ţăranul de pe mal. Are o furcă pe umăr şi se uită îngrijorat la mine. Apa îmi ajunsese deja la nas. Am ieşit grăbit pe mal şi ţăranul a plecat la treburile lui, înjurînd probabil tăcerea mea nesimţită. Tremur din toate încheieturile şi mă întreb ce naiba m-a apucat. Nu ştiu să înot.

„Nu vreau să mor. Nu vreau să mor. Nu vreau..."

Mi-am repetat de mii de ori această litanie în minte pînă ce-am ajuns să cred că vreau să trăiesc.

De atunci ocolesc prudent oglinzile de orice fel. Mă tem c-aş putea auzi din nou chemarea Astrului. Definitiv.

Quasar - Iaşi

Trei ani de Nemira

Viaţa cuvintelor e uneori mai spectaculoasă decît o existenţă umană. Se nasc cuvinte noi, pentru a ajunge pe buzele tuturor sau, uneori, destinul unui cuvînt capăta dimensiuni noi. Aşa s-a petrecut şi cu Nemira, nume de munte, de vîrf de munte, care începînd din 22 iulie 1991 a sporit în semnificaţii. La acel moment a fost fondată Editura.

Alegerea numelui nu a fost întîmplătoare: simbol şi ideal în acelaşi timp. De altfel primul afiş al editurii avea ca text: Un munte de cărţi, un singur pisc - Nemira. Aşa a şi fost să fie. O aritmetică imediată ar descrie existenţa a 16 colecţii, 150 de titluri apărute în peste 6 milioane de exemplare. Dar aceasta rămîne doar o simplă contabilitate.Cartea are poate unităţi de măsură mai discrete ce se reflectă în circulaţia şi în gradul de încredere al numelui. Iată de ce azi Nemira înseamnă numele unei mărci de calitate, al unei certitudini mereu justificate.

Se împlinesc trei ani de făptuire de carte Nemira, trei ani de lectură de carte Nemira. Acelora care făptuiesc şi celor care citesc cărţile Editurii Nemira

La mulţi ani!

Valentin Nicolau

Precum o copită dată de Bucifal fu pentru noi scrisoarea doamnei Mioara Negulescu (vezi pagina 2) şi dacă pentru noi a mai fost cum a mai fost, pentru mîndria şi orgoliul nostru de jesefişti cinstiţi şi cu lacrimi pe obraji; a fost mai ceva decît căzătura lui Belerofon din şaua Pegasului. Aşa că ne - dar mai ales îmi - pun(em) cenuşă în podoaba capilară a vecinilor şi promitem că nu mai facem *(prea des: că a greşi e omenesc, la urma urmei, chiar dacă sperăm ca urma asta să fie chiar dincolo de urmă).* Să încheiem totuşi, cu pologhia asta introductivă şi să trecem la dezintegrări serioase că de mult n-am atomorfizat prin împrejmuirile editoriale ale redacţiei noastre. Pentru că intervalul scurs de la ultima intervenţie de gen datează cam de multişor vom proceda la o defalcare pe edituri, aşa că săptămîna asta:

NEMIROŠHIMA, TON AMOUR

Multă şi (aproape) frumoasă recoltă ne produse în săptălunile trecute - prin ciurul şi prin dîrmonul finanţelor de tranziţie - această editură de suflet a noastră. Şi cum la fiecare treierat rezultă şi pleavă e la fel (de enervant) de normală *(normalul de care se plîngea şi Nicu GX în aceeaşi pagină 2 pomenită mai sus)* existenţa unor - hai să le spunem - scrieri de rîndul doi, trei ş.a.m.d. pînă la n. Bineînţeles că ponderea o au celelalte (zic eu).

Şi perioada pe care o bifăm acum pe lista dezintegrărilor a stat sub deviza *"Ce-am avut şi n-am citit!"* (nu pentru că nu - prea - meritau, ci pentru că nu aveam de unde). În această linie se înscriu : ***"Valurile liniştesc vîntul" - A. & B. Strugaţki, "Visul de fier" - Norman Spinrad, "Copiii Dunei" - Frank Herbert*** (n-o să insist asupra lor deoarece sînt apărute cam de multişor) şi mai proaspetele: ***"Mîna stîngă a întunericului" - Ursula K. Le Guin, "Ciberiada" - Stanislav Lem, "Greybeard" - Brian Aldiss.***

Stanislav Lem rămîne unul dintre giganţii sefeului care - pentru mine, cel puţin - îşi păstrează savoarea în tot ce face. Mixarea subtilă a filosofiei cu aparenta lipsă de sofisticare proprie basmelor populare a condus la un rezultat remarcabil şi imprevizibil pînă la el (din cîte ştiu eu extrem de puţini autori s-au aventurat pe asemenea teren minat). O să fac o paranteză:

(Paranteză:

Cu vreo cinci ani în urmă citeam într-un almanah CONTEMPORANUL un text mult mai recent al lui Lem, de fapt un fragment dintr-un roman modular eminamente non-epic, text ce relua la un nivel superior problematica centrală din "Ciberiada" accentuîndu-i latura filosofică - altă vocaţie majoră a scriitorului polonez. Închei paranteza)

Deci nu trataţi textele ciberiadice cu uşurinţă. Că numai uşoare nu sînt! A! Era să uit: din păcate doar vreo trei texte sînt inedite.

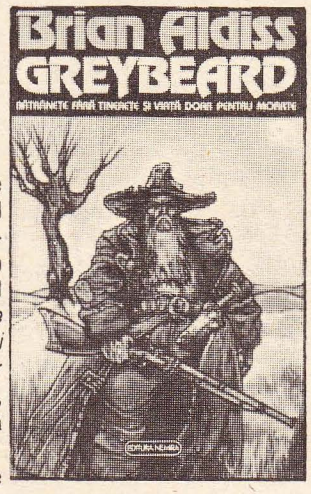

"Mîna stîngă..." mi s-a părut stîngace de-a binelea în ciuda pleiadei de clopote trase înainte de '89, dar şi după: mă refer în special la cronica excesiv (ca să nu zic greţos) de dulce pe care a semnat-o M.H. intr-unul din numerele trecute ale SuperNovei. Un roman romanţios specific romantismului feminin exacerbat de iluzoria dorinţă a cerebralismului cu orice preţ, mascat sub veştedul şi demonetizatul umanism ce caracteriza anii '60. Un roman ce ţine doar de istoria sefeului. Lucru cu atît mai trist cu cît a luat Hugo-ul în locul mirobolantului "Ubik" dickian.

Nu acelaşi lucru se poate spune şi despre "Barba căruntă" a lui Aldiss - un autor care îmi place din ce în ce mai mult. E adevărat că acelaşi aer desuet pe care-l incriminam în rîndurile de mai sus îşi face simţită prezenţa şi aici, dar este contrabalansat de un extrem de rafinat simţ al naraţiunii. Personajele nu au acea complexitate articifială care se simte în prozele Ursulei.

Şi pentru c-am isprăvit într-o oarecare măsură cu vîrfurile putem trece la pleava unde îşi dispută întîietatea *"Imperiul atomului"* al lui Van Vogt şi *"Demolatorul"* în care inepţiile şi absurdităţile se aglomerează în asemenea grad că te fac să întrebi dacă nu cumva Nemira şi-a schimbat politica editorială. N-o să mă apuc acum să vă dau exemple acum (mai ales că nu prea mai am spaţiu la dispoziţie), dar nu mă pot abţine să nu remarc infantilismul ambelor texte în ciuda mulţilor ani care le despart.

Oricum să strîngem din dinţi şi să aşteptăm apariţia bunătăţilor pe care ni le anunţă nemirenii pentru această toamnă: un *King - "Misery"*, două *Koontz - „Miezul nopţii"* şi *"În slujba întunericului"*, o bucată de *"Dune": "Împăratul-zeu al Dunei"*, ***"Jocul lui Ender"*** *de Orson Scott Card* şi ***"Săritorii în gol"*** *ai lui Grămescu.*

Ionuţ Bănuţă

Concurs JSF

...este numele scriitorului şi prin ce a rămas în istoria sf-ului?

1. Numiţi cel puţin 6 cărţi purtînd semnătura Ion Hobana. Care a fost cartea de debut, editura şi anul.

2. În topul preferinţelor domnului Hobana se află unul dintre clasicii literaturii sf. Care

3. Cum se numeşte cenaclul al cărui membru fondator este domnul Hobana şi care era specificul său?

Răspunsurile se primesc pînă pe 5 octombrie ac

Bartalis MARTIN

Gotic

„Cînd mă trezesc, mă trezesc pentru ceva mai rău. Este mirarea de a fi eu însumi", J.L. BORGES.

E ora două noaptea şi m-am trezit, ca de obicei, leoarcă de transpiraţie, cu inima bubuind. Nu ştiu cît am să mai rezist aşa. Afară, în pîcla nopţii, oraşul îşi trimite luminile spre cerul acoperit de norii sulfuroşi ai centrului industrial. Plouă mărunt, acidul mîncînd, încetul cu încetul, din piatra neagră a turnului. Care turn? Păi turnul dinspre est al Catedralei, în care locuiesc de aproape zece ani, de cînd am ieşit de la Casa de copii.

Cu capul în chiuvetă, dau drumul la apa rece: din păcate, jetul puternic nu mă răcoreşte decît fizic. Pentru că aici, în capul ăsta pătrat, se află ceva ce mă chinuie mereu şi mereu. E ora două noaptea şi m-am trezit, ca de obicei, leoarcă de transpiraţie, cu inima bătînd nebuneşte.

– Robi, vino încoace!

Robi e robotul meu clopotar. De fapt, el nu trage clopotele, ci întreţine motoarele care fac acest lucru. Cu toate că e un robot avansat din penultima generaţie, tot nu ştie cînd trebuie trase clopotele şi în ce ordine. De fapt, nu ştie pentru că nu i-am spus eu. Dacă ştia să-mi facă toată treaba. Wolund mă dădea afară. Cred că am să-i povestesc totul lui Robi, altfel explodez.

– Ştiu că nimeni nu m-a ascultat vreodată mai atent decît tine. Dacă nu erai prin preajmă, cred că muream de singurătate. Şi de chestia asta din cap, care mă trezeşte în fiecare noapte, la ora două fix. Nu ştiu dacă vei fi bucuros sau trist la cele ce vei auzi (probabil că nici una nici alta), dar trebuie să renunţ la tine. Eşti singurul lucru (te rog să mă ierţi) care mi-a mai rămas de vînzare şi sper să iau destul pe circuitele tale uzate ca să-mi scoată coşmarul ăsta din cap. În fiecare noapte, la ora două fix, aud vocea poruncindu-mi: „Întoarce-te!... Întoarce-te!"

Şi eu sînt în Catedrală, ascult slujba; tresar, creierii îmi explodează şi timpanele îmi vîjîie. Mă întorc. O văd. Stă undeva lîngă uşa din stejar, masiv, cu chipul ascuns de o glugă neagră. Îmi arată ieşirea fără a schiţa nici cel mai mic gest. Credincioşii nu par a ne lua în seamă, sînt adînciţi în transă; Wolund e sus, cîntînd psalmii şi izbind toba rituală. La fiecare lovitură fac cîte un pas. Mă aflu lîngă uşă. Comenzile violente îmi explodează în spatele retinei ca un curcubeu: „Ieşi! ... Urcă în maşină!..." Ies, urc în maşina parcată lîngă treptele tocite de granit. De fapt, nu ştiu să conduc, dar acum la porunca ei (o simt undeva, în mulţimea de pe trotuar) tastez destinaţia. Niciodată nu reuşesc să mi-o reamintesc. Maşina porneşte lin, mărind viteza pe măsură ce schimbă benzile.

Urmează o perioadă în care acţionez total inconştient. Mi-e frică de acea jumătate de oră. Cred că m-a pus să fac un lucru îngrozitor şi nu pot să-mi amintesc nimic, absolut nimic! Cînd devin din nou conştient, mă aflu pe treptele Catedralei, buimac şi cu o durere surdă în umărul stîng. Noroc cu tine, că mi-ai scos glontele ăla nenorocit, că dacă mă duceam la un medic, ajungeam direct la puşcărie...

Departe, spre vest, se înalţă ruinele hangarelor spaţiale.

Le pot vedea chiar dacă stau culcat în pat: nişte forme gigantice, întunecate, ascunse de luminile oraşului. Au sărit în aer, împreună cu cele douăsprezece nave strălucitoare, chiar în noaptea de sărbătoare, cînd toate congregaţiile Wo înălţau rugi întru slava zeilor. La ora două şi douăzecişidouă de minute.

Robi, mi-e frică de acea jumătate de oră.

Mîine va trebui să te vînd.

- Timişoara -

Dan NINOIU

Înecătorul

Primul pas pe care Agar îl făcuse afară fusese rezultatul unor îndelungi străduieli. Trebuia să fie conştient de pericolul pe care această veritabilă aventură îl avea. Aşa cum îi spuseseră Glok şi Nadu, veterani ai ieşirilor. Mult timp Agar culesese informaţii, se documentase, îşi făcuse rost de costumul special – îl închiriase de la Nadu, evreul căminului – îşi luase bani mulţi. În fond, făcuse economii, timp de cîteva luni, din banii pe care părinţii îi trimiteau ca să nu-şi facă probleme. Iar el, acum, cu economiile sale, se ducea la Ciunga-Lunga, aşa cum băieţii o numeau pe patroana stabilimentului „La Craci".

Agar pornise, alături de Evan, la încercarea cea mare, cum o socotea el. Trebuia să se facă nevăzut de către paza Internatului, de pedagogi, să treacă prin (sau peste) gardul care împrejmuia incinta, iar pînă să ajungă la pipiţe mai trebuia să scape de înecători – metri cubi de aer comprimat ce stăteau atîrnaţi de crengile copacilor, în scuare, în grădini (însă foarte rar, întrucît gospodarii le învăţaseră obiceiurile şi, ca să scape de ei, ori îi aspirau, ori îi alungau cu nişte cohorte de mirosuri pestilenţiale produse de aparatele montate special pe lîngă case).

Agar însă reuşise să împrumute un dispozitiv de m.p.-uri pentru care plătise o groază de bani, aşa că se înconjurase cu o peliculă ce avu drept rezultat ţinerea la respect a înecătorilor şi ajungerea la destinaţie, unde cu emoţie păşi pragul.

Ieşi de acolo în culmea fericirii. La început doar fusese mai greu, cînd blonda ce-l luase de braţ, observîndu-i emoţia, l-a servit cu un ness şi cîteva bucăţele de ciocolată, şi apoi urmase... Urmase, ce să mai, iar el este acum fericit pentru că ea, atît de frumoasă şi de nepotrivită pentru munca asta, îi dăduse ca amintire fotografia ei: „Cu dragoste pentru Agar".

Îşi urmă drumul, fericit, ameţit de atîta fericire, nesimţind cum în jurul său începuse să bată un vînt stîrnit ca din senin. Cînd se trezi, era prea tîrziu. Se afla în mijlocul unei tornade, ce-l înghiţea, îl trăgea de braţe, de picioare, îi smulgea bucăţi din costum, îi pătrundea prin nări, pe gură, dezmembrîndu-l împrăştiindu-l, ameţindu-l.

Se trezi, cu o durere cumplită, extraordinară, şi care îi venea de peste tot. Se simţea mai mare, poate crescuse peste noapte, îşi zise, într-un fel mai uşor şi mai greu în acelaşi timp, şi cu o foame teribilă, care îi urla în stomac.

În momentul acela simţi existenţa hranei, lucru ce-l făcu extrem de atent. O văzu mişcîndu-se şi atunci îşi luă zborul, aşezîndu-se pe o creangă a celui mai apropiat copac, pîndind-o.

Dan NINOIU

Reprezentaţia

Trupa maestrului Sainz descinse la marginea oraşului, unde îşi aşeză şi tabăra. La început, copii din casele mărginaşe se zgîiau curioşi la ciudatele lăzi, imense, la cuştile cu lei, girafe, elefanţi, la alte animale de a căror existenţă abia că auziseră, demult, cînd bunica le spunea basme la gura sobei, dar ei erau acum mari, oameni în toată firea, şi nu le mai era frică de elefanţi apoi, cînd văzură că angajaţii circului încep să cutreiere străzile şi ulicele oraşului ca să anunţe reprezentaţia, dădură buzna în case şi nu se liniştiră decît atunci cînd părinţii le promiseseră că îi vor duce, seara, la circ.

Seara veni repede, însă copiilor li se păru o veşnicie. Cu nerăbdare ajunseră sub cupola circului şi îşi ocupară frenetici locurile. Şi reprezentaţia începu.

Leii, girafele, elefanţii, inorogii se perindară prin faţa spectatorilor, încîntîndu-i. Şi, în final, anunţat cu surle şi trîmbiţe, reprezentaţia maestrului Sainz, care începu cu un curcubeu de culori, aruncat nepăsător în jurul arenei. În jurul său lumina se descopunea în fascicole, fiecare de o altă culoare, compunea diferite forme, animale fantastice care luptau între ele, în muţenia admirativă a spectatorilor, se reconstituiau în luptele eroice din Evul Mediu, văzură bătăliile de la Austerlitz, Iena, Waterloo, trăiră printre soldaţii ce s-au chinuit şase luni la Stalingrad, apoi particulele de lumină se regrupau obosite, înnegrite de oboseală, tot mai multe la un loc, din ce în ce mai multe, iar negrul creştea ameninţător pînă cînd circul, spectatorii, oraşul; cu toţii au fost înghiţiţi de o minusculă black-hole.

CICĂ

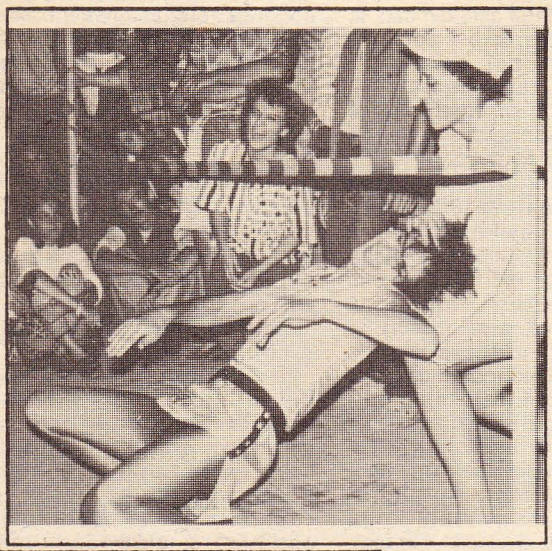

PRIMA CANDIDATĂ LA CONCURSUL MISS JSF '94 Se numeşte PHYLO(fteya), *are 20 şi ceva de ani, cenaclul H. Coandă*

Unul din jesefei, s-a cam quo voctizat.

Unde-am mai auzit noi chestia că mangafaua pleacă la Ploieşti?

Senzaţional! Helionul o apariţie selenară! Cel puţin aşa vor ei să apară *odată pe Lună*.

Pe Marte şi Venus s-au simţit excelent. Nu-i vom uita niciodată!

CTP. Opescu este balanţă de prin anii '50 .

MH prin SN şi în JSF85 - *„Ana-Maria Negrilă: cinci proze scrise, cinci premii !'*,

Adevărul e că are şapte premii şi cinci proze, da' am egalat scorul la informaţii false - ce BalaConTon la Oţelul Roşu?

R. Quarc era aproape gata să se implice mai mult în viaţa intimă a SN, din neFERICIRE, era.

Declaraţia pentru presă a preşedintelui FTSF, domnul Sorin Repanovici: *„ Îmi pare rău că s-a ajuns la o asemenea situaţie, un Festival de talia Atlantykron a fost cumva umbrit de un eveniment relativ minor. Din partea mea sînt sigur că va fi ultimul şi cred că voi găsi înţelegere şi voi avea aceeaşi lungime de undă cu colegii mei din conducerea FNTSF."*

OCHIUL CARE VEDE, NU MINTE ŞI NU IARTĂ

Comentariu D. Ivonescu : *„ Vă credem domnule Prezident şi aşteptăm evenimentul relativ major cînd veţi reuşi să ne internaţi pe toţi ."*

DINO

TELEX INTERN

ROMCON '94 30 SEPTEMBRIE - 2 OCTOMBRIE AC, BAIA MARE. # Taxa de participare este de 5000 lei; cazare - 3500 lei/noapte şi 3500 lei/zi masa de prînz. Deschiderea oficială 30 septembrie ora 18. Informaţii la tel. 062/429484 Cristian Şerban.

Festivalul Pentagrama (Cluj 21-23 oct.) va debuta sub sigla *AEGEE* (Asociaţia studenţilor europeni). @ Cazarea va fi sub 4000 lei/noapte, iar masa de prînz gratuită pentru toţi participanţii. @ Au anunţat participarea şi susţinerea de comunicări ştiinţifice domnii *Florin Munteanu* şi *Nicu Gecse*. @ În aceeaşi perioadă va avea loc un Salon cu bd clujan. @ Clubul Pentagrama anunţă un concurs de BD , cu premii, structurat pe două secţiuni: realism şi comic.Condiţii de participare: 1-3 planşe format A4. Lucrările, copii de bună calitate, sînt aşteptate pînă la data de 10 oct. pe adresa str Răşinari, nr 2, Cluj. @ Membrii juriului concursului de proză : Mihail Grămescu (Bucureşti), Dan Popescu (Piatra Neamţ), Lucian Ionică (Timişoara), Victor Martin (Craiova), Alexandru Vlad (Cluj). @ Contul la care trebuie achitată taxa de participare este : AEGEE - Cluj 4109017173701 Banca Dacia Felix. Informaţii suplimentare la Tel. 064/140620

Festivalul Vladimir Colin (Reşiţa 15-16 oct.) Cazarea va costa sub 5000 lei/noapte, masa 3000-3500 lei.

Editura Olimp anunţă prelungirea termenului de primire a romanului pînă la 15 ianuarie 1995.

De luna viitoare emisiunea Quasar SF (TV Iaşi) va fi transmisă sîmbătă după-amiază pe programul II al TVR.

În perioada 21-23 sep. ac, Centrul Cultural Francez din Iaşi, în colaborare cu cenaclul Quasar organizează o întîlnire cu Daniel Fondaneche, conferenţiar la Universitatea Paris VII -Denis Diderot. Vor fi trei teme de dezbatere: a) Noile tematici sf, evoluţii în perioada '60-'90; b) Influenţe ale science-fictionului anglo-saxon asupra celui european, după 1945; c) Scriitor, timp, science-fiction. Pentru cei din afara Iaşului se asigură cazare şi masă contra cost 3500 lei o masă de prînz şi 1000 lei / noapte cazarea.

Confirmările telefonice se primesc pînă la data de 18 sep. - 032/ 155758 George Ceauşu, 032/ 147900 Cristina Iliescu.

Adrian Bănuţă

Anticipaţia nr 513

După invizibila povestire a lui Silviu Genescu (vezi nr. 509) urmează invizibilul editorial al lui Alexandru Mironov (nr. 513), ambii fiind prezenţi doar pe coperta IV, dar absenţi din paginile interioare. Surpriza, pentru cei mai nostalgici, reluarea coperţii III din numărul 511, ne amînă plăcerea de a afla cîte ceva despre SF-ul mexican.

Ni se propun : Cristian Lăzărescu, Ana Veronica Mircea, Mihail Grămescu, Toma Ritner (Cine eşti dumneata domnule Ritner?), Lucian Dragoş-Bogdan, Ovidiu Ruţă, Tudor Negoiţă, George RR Martin, Mihaela şi Cristian Ionescu.

„Orice societate are structura unui fractal. - scrie C. Lăzărescu, în articolul Ghetou - *Deci structura şi problemele societăţii se reflectă fidel în fiece componenta a sa. Ca fenomen social şi cultural, sf-ul este şi el supus acestei reguli. Astfel, îşi găsesc pe rînd explicaţia: continuitatea vechilor formule uteciste de organizare centralistă a fandomului , canalizarea sf-ului, pe toate căile posibile, spre deriziune şi literatură pentru copii, devalorizarea ideii de concurs literar, prin diareea de premii acordate la fiece minusculă manifestare de gen ..."*

Şi continuă, cu acelaşi limbaj acid, să analizeze şi să critice o mulţime de aspecte legate de fandomul românesc, uitînd să amintească că din '89 încoace poţi număra pe degete manifestările sf la care a participat semnatarul articolului şi demonstrînd că e foarte uşor să scrii despre ceva la modul general. Dar ăsta e Cristian Lăzărescu şi aşa cum singur scria în finalul articolului *„Imi doresc să fiu contrazis."* Şi l-aş contrazice cu multă plăcere - fiindcă foarte multe din afirmaţiile sale fie sînt confuze, fie nu au corespondent - *„Nici unul dintre consacraţi nu mai scrie, iar dacă totuşi o face, e mult sub nivelul la care ne obişnuise, şi-aşa destul de scăzut "*

(articolul respectiv e cumva o ilustrare, Cristi,sau o încercare disperată -stil Aurel Cărăşel de aducere în centrul atenţiei a propriei persoane ?) - dacă ar avea vreun rost.

Adrian Bănuţă

PRESA PE SCURT

Strict Secret nr.229

Îşi premiază fidel cititorii cu două pagini de SF. După ce, în pagina 5, Aurel Cărăşel abordează *" Naivitatea cititorilor"*, în pagina 9 ne pune abilitatea la încercare afirmînd că de la faimosul experiment Philadelphia (1943) ar fi trecut 61 (sic!)de ani. Firesc, aşteptăm şi alte ştiri din 2004 ! În cadrul aceloraşi pagini, Valentin Ciocşan prezintă *"în româneşte"* proza "Să fie lumină" de Horace B.Fyfe. Ne-am înduioşat sincer, tot pe româneşte, aflînd că *"privirile lui se întîlniră", "cîteva licări la curba şoselei"* şi că *"aşteptă ca fitilul de cîrpă să se fi înbibat bine"*. Dar ca *"să ne punem pe treabă asupra lui"* vă propunem o frază care sună *"strașnic de bine"*. *"Fereastra nu era acoperită încă împotriva frigului nopţii, dar dădea spre o curte înconjurată de ziduri înalte"*. Zdrobitor!

Nicu Gecse

Super Nova

Nr. 44 În primul rînd semnalăm coltişorul din pagina 12 a cotidianului *Evenimentul* (pagina 1 a suplimentului SN) - în loc de *Colţul mufistului* - sponsorizat evident de editura Nemira care propune o carte pentru un răspuns. În rest traducerile în serial (o mai lungiţi mult fraţilor?), echivalentul acestei rubrici - SF media (Mulţam pentru aprecieri citătm : *„ Jesefeii au o bere de la mine pe chestia asta* - e vorba de textul lui Daniel Enache - , *nu-i uşor să-ţi asumi descoperirea şi lansarea tinerilor scriitori. Mai ales cînd eşti singurul care o faci. "* Tentantă ofertă! Problema este că nu ştim dacă pentru fiecare cîte o bere ; mai ales că ne-ar bate-un gînd să ne dublăm, vremelnic şi parţial, numărul de redactori...); bookshop - ultimele apariţii horror în lume, premiile Boreal (Canada), o analiză statistică a publicisticii sf în tranziţie semnat Dan Popescu şi o pseudocronică de cenaclu (Care Quasar?, Care realitate virtuală? - cum zicea un coleg SeNist, care remarca *lipsa clasicului mesaj* a prozei Ragnarok.)

Dacă stau bine la *sectorul* articole - informaţii, în schimb grafica SN nu se mai ridică la nivelul valoric obişnuit.

Nr. 45 Apropiindu-se de nr 50 SN acumulează o mare de energie şi o pagină în plus anticipînd explozia finală.

Se pare că : Bookshop-ul a cotit-o cu 180°, spre fantasy, serialele de care tocmai ne plictisisem s-au terminat (sigur *Asasina barbară*), Dănuţ Ivănescu are o nouă fobie - Oglinda, iar Dan Popescu traduce şi adaptează (fără să specifice cine a făcut- o) recenzia cărţii lui Gibson.

În plus o altă rubrică dragă *FANDOMitaţi* care se deschide cu un apel umanitar adresat organizatorilor Romcon (parcă fanii dădeau premiile, ăialţi banii - yo, cât de cât socot, că - x da) cum că *„Nu ne premiaţi!"*. N-o să vă l

Compătimiţi-i pe adresa - Evenimentul, B-dul Ştefan cel Mare şi Sfînt, nr 4, Super Nova, 6600, Iaşi.

Curierul Naţional, 3 sept. '94

Nicolae C. Ariton - Mari romane sf în rezumat, *Al doilea potop* - Garret P. Serviss. Aurel Cărăşel - Glasgow se află în Scoţia ! *No comment!*

Nicu Gecse

Adrian Bănuţă